

350 POINT OF INFORMATION *re* THE UNION PRESIDENT'S ASSENT TO
BILLS PASSED BY THE BOTH THE HOUSES OF THE
LEGISLATURE

[Sri T. Purushotham]

[1st March 1955]

the Legislature are sitting and by communicating the same by demi-official letter to the members when the House is not in session. I am making this suggestion for your consideration, Mr. Chairman, and for the consideration of the Hon. Leader of the House."

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—" I think the remarks of the hon. Member refer to the consent that is reported to have been received from the President for the Indebted Agri-culturists (Repayments of Debts) Bill. No consent has yet been communicated to the Hon. Speaker. If it has been communicated to the Speaker, I have no doubt it would have been communicated to the Hon. Chairman also and then the Speaker and Chairman would have announced it to the Houses concerned. That is the usual practice. But, Sir, some hon. Member in the other House raised a question yesterday when the assent of the President to that Act would be received and whether it would be received in time, to which the Leader of the other House had to answer and he had just then received the information about the receipt of consent from the President and he gave that information. There was no such announcement by the Hon. Speaker in the other House."

MR. CHAIRMAN :—" I think it is good to resume that practice of making such announcements (as soon as the assent from the Governor or President is received) in the House. When the House is not sitting, I think the announcement of the consent by the Governor or President may be communicated to the hon. Members' addresses by demi-official letter."

IV.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR
1955-56—*cont.*

MR. CHAIRMAN :—" We shall now take up the discussion on the budget. Mr. K. Bhashyam may now speak."

* SRI K. BHASHYAM :—" The budget that was presented has evoked in me feelings of a mixed character. I think Dr. John nods his head and he agrees with me. Well, I am glad that Government have expanded their activities in all departments. They have also at the same time hit upon some taxation measures. That is why I say the budget has evoked in me feelings of a mixed character. As regards the activities of Government in the direction of rural welfare and in the programme of rural electrification, I think the progress made so far has been remarkably good. But one point that has been the cause of some concern is what the Hon. Leader of the House told the House while introducing the budget, viz., that we have practically come to the end of our water resources. It was somewhat disquieting to us to hear it. Agriculture has to be intensified in two ways. One is by improving the yield of the land by chemical manures and the other is by irrigation. What with all of our electric schemes we could do if our water resources are exhausted, is a thing which is worth pondering over. The question of tapping the subsoil water is of course there for the purpose of cultivation. But for the generation of electricity,

1st March 1955]

[Sri K. Bhashyam]

subsoil water is no good. For our hydro-electric projects, we want regular supply of water. I do hope and trust that any new regular water-supply sources if any would be fully tapped. Of course it is absolutely necessary that we should increase the yield of our lands. We must try to increase their fertility by means of chemical manures and by means of intensive cultivation advanced by agricultural implements. We should no longer depend upon our neighbouring States. There a time was when we had to wait for our rice consumption upon the neighbouring State of Andhra. Therefore it is absolutely necessary that we should intensify our cultivation to increase our yield and make the State self-sufficient in food. We should increase our food output to such an extent as not to be dependent on Nellore rice. I do hope that Government would take into consideration what I have said and move the surplus stocks of rice in Tanjore and Tiruchirappalli districts to Madras City so as to meet the needs of the people in the City. I hope steps will be taken in that direction.

“ Firewood also is another item. Its price has gone up now. All the time we have been getting our stocks of firewood from Chittoor in Andhra. It is up to the Government to make us self-sufficient in the matter of firewood also. We should not be made to depend upon the neighbouring State for any essential commodity of which firewood is one. Rural electrification scheme is a thing which must be welcomed. For the purpose of achieving the object in view, namely, intensive cultivation, it is necessary that rural electrification works should be carried out fairly quickly. Pump-sets should be spread all over the State and the subsoil water should be used to a large extent for cultivation in our villages. In respect of these matters I do feel that something has been done though a little more has to be done taking care to see that we become self-sufficient in food and firewood. 3-20 p.m.

“ Education is one department in which the Government have made great advance. I should like to say a word about this department. We are all glad that the Finance Minister, who is also the Education Minister, thought that during his tenure of office he should make education free to all poor people up to III Form. Previously the allotment for education was only Rs. 6½ crores. It has now jumped to Rs. 10½ crores. I take it that this huge increase is to meet the heavy compensation payable to the various schools which may be functioning at the present moment for the loss of their fee income. Sir, for myself I would always like any Finance Minister to be not in charge of any other department than Finance. The Finance Minister must be a person who is not interested in any particular department. Because it is then only he will prove to be the watchdog of the finances of this State. If he has interest in any department, possibly he may be tempted to be partial to that department and perhaps overspend on that department, which may not be quite desirable. When I look at

[Sri K. Bhashyam]

[1st March 1955]

the amount provided for education, I feel that the Finance Minister must have had a tussle with the department when he wanted to allot four more crores of rupees this year." (Interruption.)

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" It is only fifty lakhs of rupees."

DR. V. K. JOHN :—" Anyway the hon. Member Sri K. Bhashyam's point is correct."

* SRI K. BHASHYAM :—" I am glad that I am corrected. I congratulate the Hon. the Finance Minister on his making provision for this huge expenditure and on making education up to III Form free for all poor people. It is possible to extend this further if perhaps we really take away some money spent on higher education. I am now treading on dangerous ground so far as University education is concerned. I ask, Sir, are we getting a good return for the money we spend on University education? I know there will be difficulties, there will be difference of opinion, and there will be protests if we are to put this question. But I want to know whether we are getting a good return for Rs. 89 lakhs that we are spending on University education. The University is turning out graduates every year, and these are unemployed. Unemployment problem is a very serious problem. Especially unemployment among the educated people is more dangerous than unemployment among the uneducated people. If we turn out more and more graduates from our Universities and do not find employment for them, we will be creating a dangerous situation and things will not all be easy. Therefore, I would like to see that the amount spent on University education is really confined to persons who really deserve that education and who, at the end of their education, will be useful to the State in the matter of production, etc. I would like to see that as a matter of policy all persons who really get into our colleges are persons who will be useful to our State at the end of their college course. Persons who enter colleges should be allowed to do so after some scrutiny is made of their claim and after finding out whether they are fit for University education. If we really do that, perhaps we may save some money out of the amount spent on University education, and with that saving we may be able to extend our free elementary education a little more than what we are now doing. The ambition of the Finance Minister to make education free to all as early as possible will also be easily realized.

" Then, Sir, as regards administration of justice, I want to say a word. The receipts under the Court Fees Act is about Rs. 9½ lakhs, and the receipts under non-judicial stamps is 2 crores and 38 lakhs of rupees. The demand on account of the administrative expenditure (civil and criminal) is one crore and twenty-seven lakhs of rupees. If we take away Rs. 37 lakhs from this amount, spent on criminal courts it will be seen that about Rs. 90 lakhs is required for administration (civil). That is exactly the

1st March 1955]

[Sri K. Bhashyam]

amount we are taking out from the civil side (judicial stamps). Therefore, there is no necessity at all for any money being mulcted from the litigants now. I should like to say that this question of revision of the court-fee and getting something out of it need not be taken up now. It is unjustified more to take it up now. If we look at the figures on the civil side, we will see that what we get by sale of judicial stamps really balances the amount spent upon the civil side of the administration of justice. While the present day people will welcome the suggestion that justice should be made cheap, the Government ought not to sell justice for money. The Government should not expect anything in return for rendering justice. I should like to say that this revision of the Court Fees Act be held over and that nothing be done for the purpose of enhancing the court fee. We have been always saying that court fee is heavy and that persons are finding it difficult to go to courts. I submit to the House that there is no case made out for the revision of the court fee at the present moment. I would only say that this question of extra cost involved in litigation is very heavy, and that the Government must not think of enhancing the court fee. It is a fallacy to say that lawyers are making money. After all there are very few lawyers making thousands of rupees. A large number of them are persons who are poor and only a very small amount is earned by them. The conclusion that is drawn that lawyers get larger moneys is not justified. But in view of the fact that Government are making much more money than lawyers, there is no case for the Government to think of enhancing the court fee at the present moment. We must leave the court fee as it is even if we cannot reduce it.

“ As regards jails, Sir, I have always taken keen interest in the improvement of sub-jails. I have visited most of the jails in our State. They require lot of improvement. Now the sub-jails are merely lock-ups either in the Police station or in the Sub-Magistrate's office. They are practically under the police surveillance. The prisoners in the sub-jails can be seen by the public. The result is that these prisoners are looked upon by the visitors as though they are wild animals kept in the zoo. There is also very great difficulty in keeping these men in sub-jails, because when the question of identification of a particular person comes up, it is easy for the police to have the identification made in a manner which ought not to be done. The police take the particular man to the people, and therefore identification of the person is made possible and easy. About Rs. 20 lakhs is provided for the purpose of improving sub-jails. I welcome this measure. I would like the amount increased next year.

“ Sir, there are two points on which the budget is silent. One is the question of solving unemployment among the people. Of course it is pointed out here that it is a serious problem. (Interruption by Sri K. Balasubramanya Ayyar.) What I wanted to

[Sri K. Bhashyam]

[1st March 1955]

say was that in the present speech of the Finance Minister, there was no reference to the burning problem of the day, namely, the unemployment problem."

SRI MOHAMED RAZA KHAN :—" People may not want employment! "

3-30
p.m.

* SRI K. BHASHYAM :—" If he speaks for himself, it is all right. But if he speaks for the large numbers of people outside, I do not think it is right. (Interruption.) Well, I stand corrected that the word 'unemployment' is used somewhere for some purpose in the Budget. But I want to know whether any opportunity has been utilized for taking note of the seriousness of the problem and finding a solution for it or at least for saying that no solution is possible. The mere use of the word 'unemployment' in the Budget speech of the Hon. Minister does not mean that the problem has been dealt with or that some suggestion has been made in regard to the solution of the problem. I know that the Central Government have given some money for tackling this problem. They have suggested the opening of single-teacher schools all over the State. I do not know whether it will touch even the fringe of the problem. Perhaps, it may not at all touch the problem of, what I may call, the educated unemployed. Therefore, so far as unemployment is concerned, the problem is still there and it has got to be tackled. I may point out that the persons whom I call educated unemployed and who are intelligent should not be driven to a state of despair. Therefore, I am making this appeal to the Government that the question of unemployment should be considered seriously and some way of absorbing the large number of educated unemployed persons should be found. As it is, the question of unemployment has not been dealt with in the Budget speech and how the Government are going to deal with this question is not clear. I submit that this is a serious omission in the Budget speech and I hope that this defect will be rectified when the Hon. Minister replies to the discussion on the Budget.

" One other matter which requires the attention of the Government and about which nothing has been said in the Budget speech of the Hon. Minister is the introduction of land reforms in the State. Some committees were appointed to go into this question. They have submitted some reports also. But the Government have not made up their mind in respect of the recommendations made by those committees. This state of uncertainty is leading to a lot of dislocation. (The Hon. Sri C. Subramaniam : ' The committee appointed to go into this question was not a Government committee.'). I did not say that the Government did appoint a committee. I only said that committees had been appointed to go into this question. But, in fact, the Government had also appointed a committee and its report has been there before the Government for the last two or three years. Further, the unofficial committee that was appointed to go into this question has also produced a

1st March 1955]

[Sri K. Bhashyam]

report. What the Government propose to do in regard to introduction of land reforms in the State we do not know. We are really uncertain as to what is going to happen. We do not know whether the Government are going to fix a ceiling on the extent of holdings. This is a question which is exercising the minds of the people all over the State. What is really happening is that in view of the uncertainty, persons who are holding large tracts of land do not take as much care of the land as they would otherwise do if there had not been any reports."

DR. V. K. JOHN :—" The Government have not appointed any committee for this purpose."

* SRI K. BHASHYAM :—" Speaking from the side of the Opposition, the hon. Member may say anything he likes. But I want to point out that the Government did appoint a committee two years ago to go into this question. That committee has submitted a report and it is before the Government. There is also an unofficial committee and that committee also has submitted its report. That report is available both to those on the Government side and to those on the side of the Opposition."

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIYAR :—" We do not have copies of that report."

* SRI K. BHASHYAM :—" If they ask for them, they will get them."

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIYAR :—" If there is a report, it ought to be placed before the people without their asking for it. The members of the Opposition do not ask for a favour like that from any Party."

* SRI K. BHASHYAM :—" I think the Opposition will be failing in its duty if it does not take note of what is published in the newspapers as the views of certain persons. I think that persons who are in the Opposition ought to be in touch with the current affairs of the State. They must really take note of the fact that the recommendations of the unofficial committee have been published in the newspapers and those recommendations are there before the public for discussion and offering of comments. It was not as if that committee had been there and had made its report only to the Party concerned. The report has been published in the newspapers and, therefore, it is a matter open to the public. Any member of the public may take it up and offer his remarks thereon even in the newspapers if he cares to."

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIYAR :—" The hon. Member, a member of the Party concerned, was himself doubtful whether it was a Government Committee or a Party Committee. If that is the case, how does he expect us to know what exactly is taking place in a political organization? "

[1st March 1955]

* SRI K. BHASHYAM :—“ While I might have doubts as to whether it was a Government Committee or a Party Committee. I have no doubt that its recommendations have been published in the newspapers. Therefore, those recommendations are there before the public just like the proposals of various big persons. Suppose Dr. Lakshmanaswami Mudaliar writes an article about this matter and says, ‘ These are my views on this subject ’. Then, it will be before the public for discussion and I think everybody should take note of that because he is a big man and a big man in politics and his words carry weight with everybody. Even if it is done by anybody else, that ought to be looked into and due consideration given to it. Anybody can offer his suggestions and criticisms in respect of this matter.”

DR. V. K. JOHN :—“ The point of the hon. Member is that nothing has been done by the Government in respect of this matter.”

* SRI K. BHASHYAM :—“ I think Dr. John need not want my admission for this purpose. The Government themselves admit it. That is what I have been complaining about. I want that the Government should make up their mind soon. Otherwise, because of a state of uncertainty, persons owning large tracts of land will not take as much interest in the lands as they ought to.

“ As regards the debt position of the State, I would like to have some information. I think the Hon. the Leader of the House said that the debt charges stood at Rs. 75 crores. I find from the book supplied to us that they are expected to go up to Rs. 93 crores. I do not know which of the two is correct. I do not know if there is any correction anywhere in the book. At page 38 of the big book supplied to us there is a provision of Rs. 11 lakhs referring to new loans to be raised. In view of the fact that the Government may propose to raise a loan, I think this provision has been made to meet other expenses connected therewith. I think there is no reference at all in the speech of the Hon. Minister to this aspect of the matter. (Interruption.) He only said that by the way. The deficit may be left uncovered or it may be covered by raising loans from the public. But I think it has not been specifically mentioned anywhere.

“ Then, I come to the question of imposition of fresh taxes. For over thirty years during the days of British rule, we have been complaining about the system of settlement of land revenue. We used to complain that the land tax was heavy. That was talked about by the politicians on the platform. That was the complaint whenever there was a resolution about that matter in the Legislative Council, etc. We were making that complaint as long as the Britishers were here. Immediately they went away, survey and settlement operations were done away with. But we are now having the levy of a surcharge on land because tax is the easiest thing that can be adopted and collected. We need not make any

1st March 1955]

[Sri K. Bhashyam]

abstruse calculations for that purpose. We can fix a certain percentage of the tax as surcharge and that is largely collected. I know money is needed for providing various amenities to the people. But who is to be taxed? What is the scientific form of taxation? We must tax the people who can pay. If they tax the rich, get the money and spend it for the benefit of the poor people, I can very well understand it. That is the correct policy to follow. Sir, I have been saying in the past two or three years that the scientific way of taxation is to introduce agricultural income-tax. If agricultural income-tax is introduced, the rich landlords can be made to pay a larger amount and the smaller land-owners may be exempted from the tax. In that case, from the money collected from the bigger landlords, the Government can undertake many ameliorative schemes for the benefit of the poor people who cannot afford to pay any tax. According to the present statistics, we find that the number of small pattadars in the State is considerably large. Therefore it is I have to make an appeal to the Government to see that the incidence of taxation does not fall very heavily upon the poor people. (Interruption.) It is said that the increased rate works out to only Re. 1-4-0. But, though this amount may look to be very small, from the point of view of the poor agriculturists, it is a substantial sum. It means the cost of two meals for an agriculturist, his wife and children. Can he really bear this? When he is already starving, it is really impossible for him to bear this. It is only to relieve these poor people from the heavy taxation burden, I have suggested the introduction of the agricultural income-tax. I am not objecting to the Government's imposing certain taxes. Because, I know there is no other way. But I only want them to do it in such a way that the rich people who can really afford to pay are made to pay. The money realized from the rich people may be utilized for the welfare of the poorer sections of the State.

3-40
p.m.

“ Sir, I would like to know how the sum of Rs. 75 lakhs, realized as a result of the increased tax of 2 annas in the rupee, is going to be utilized. It is said that this sum is going to be made available to the local boards for the purpose of improving communications. In this connexion, I should like to make a few suggestions. In the first place, I wish to point out that questions as to whether the district boards are to exist or the taluk boards are to be revived are pending before the Government. That being so, who will decide how this amount is to be spent? Sir, the enlightened villager will certainly not grudge to pay this amount if only he is satisfied that the money that he pays will be properly spent and for the money that he pays he will get some return or other. He will naturally like to know how the money is going to be spent. We are only told that the money that is made available to the local boards is for the purpose of improving communications. I would like to suggest that the money that is collected from a

[Sri K. Bhashyam]

[1st March 1955]

locality should be spent in the same locality from which it is collected. For this purpose, the authorities concerned will do well to ascertain the requirements of the various localities and make available the sums collected from the respective locality for this purpose. If this is not done, do you know what will happen in actual practice? When the district boards are vested with the discretion to spend the grants made to them, some amenities are provided only in the villages where the district board member concerned has got some house, lands or some other property. The other parts of the district are sadly neglected. In actual practice, we find that funds are not made available to the most needy parts. I would suggest that these things should be attended to on a firka basis. Let there be a small authority in charge of each firka which may be entrusted with this work. There are many places where there are no roads. But, there are places which have good roads. I am really of the view that there must be some sort of decentralization in regard to this matter. There are the small panchayats which also require money for carrying out certain ameliorative measures. That is why I suggest that there must be a small body which must decide the priority and settle how much money has to be spent and what are the works to be undertaken and such matters. I do not know why the Government have said that the money realized from this tax is to be spent only for communication improvement. I do not know why they should confine it to communications."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" It is not confined to communications though it will be mainly communications."

* SRI K. BHASHYAM :—" Sir, I take the information from the Hon. the Minister for Finance that it is not confined to communications. In the districts, there are ever so many matters which require urgent attention. Take the case of medical facilities. Some money may be spent in providing hospital facilities in places where they do not exist. I only want to say that instead of confining to communications only, the money that is made available to the district boards may be utilized for other purposes also.

" The effect of all these land taxes is this. Already the land value is decreasing. Any further tax will make the position of the agriculturists worse. If it is the object of the Government to raise the general wealth of the State and make the State prosperous, how is it possible of achievement if they allow the land to go down in value? Our aim should be to raise the economic standard of the people. But, by these taxes, I am afraid the economic prosperity and creditworthiness of the middle classes will seriously be affected. People belonging to the middle classes may be employed in some office and may be getting a small sum as salary. They will have to depend upon the landed property for their ' capital expenditure ' such as marriages and funerals. When

1st March 1955] [Sri K. Bhashyam]

the value of the lands is allowed to go down in this manner, it will seriously affect the middle classes. I request the Government to carefully consider this aspect of the question.

"As regards the tax on tobacco, I very much like it. (Sri Mohamed Raza Khan: 'Why?') Let the hon. Member wait in patience to hear me further. Why should he be in such needless hurry? After all, I am not flying away. I am here and I am going to explain the reason for my statement. So, let the hon. Member be patient. Sir, tobacco is a luxury. We all know the evil effects of tobacco. To-day, even students have begun to smoke. The number of persons who either smoke or chew tobacco is increasing. This is not desirable. So, it is better we make tobacco a little dearer than what it is to-day. That is why I welcome the measure and congratulate the Government on their coming forward to impose this tax.

"So far as pensions are concerned, I find that a sum of Rs. 2 crores is spent under this head. The persons are asked to retire from service at their 55th year. I know many of them are quite active and they can very well be employed in some useful occupations. We have got the First Five-Year Plan and the Second Five-Year Plan and many other nation-building activities. We can rope in some of these retired people who have very good experience. Their service could with advantage be utilized by the Government. (An hon. Member: 'What about the younger generations? Their interests will be affected.') I am coming to that aspect also. Sir, it is said the educated men should go to the villages and attend to the problems of the villagers. Now, we can ask the retired gentlemen, who are at present in the cities in large numbers, to go to the villages. Their services could be employed for tackling the problems confronting the villages. The younger people, who would like to remain in the urban parts where you have all the amenities, may be asked to remain in the urban parts and attend to matters in the towns and cities. I just want to reverse the old process. If this is done, the number of the retired people in cities and towns will be lessened and they can very well engage themselves in the task of raising the living standards of the villagers. The Government may give these people a suitable amount as village allowance just as they are giving city allowance to those who are employed in the cities. Thus, these people who will get this village allowance besides their pension will be induced to take up this work in the villages.

"With these few observations, I congratulate the Government on many of their extension activities in various directions. I do feel hopeful that the Government will take into consideration the suggestions that I have made in respect of their taxation proposals and other matters."

[1st March 1955]

Mr. CHAIRMAN :—" I fix fifteen minutes for each speaker."

3-50
p.m.

SRI V. V. RAMASWAMI :—" கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தடவை வரவு செலவுத் திட்டத்தை தமிழ்மொழியில் தரவேண்டுமென்று கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கு எழுதிக் கேட்டுக்கொண்டேன். அதற்கு இணங்க தன்தாய் மொழியில் அச்சடித்துக் கொடுத்தற்காக கனம் கூப்பிரமணியத்தை வெகுவாகப்பாராட்டுகிறேன். அதோடு நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். கீழ்ச்சபையில் தம் பிரசங்கத்தையும் தமிழிலேயே வாசிக்கவேண்டுமென்றும் சொன்னேன். அவரால் அப்படிச்செய்ய முடியாமற்போய்விட்டது. ஒருவேளை முதல் தடவையாக இருப்பதால் தன்னுடைய தமிழ் வாசகம் தன்னுடைய கருத்துக்களை உண்மையாகக் சொல்லுகின்றனவாக அமையுமோ என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும். ஆனால் நான் அதைப் படித்துப்பார்த்தேன். முற்றிலும் சரியாகவே யிருக்கிறது. ஆகவே இனி கிடைக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் தாய் மொழியையே கையாளுவார் என்று எதிர்ப்பார்க்கிறேன்.

" ஐயா, கனம் நிதி மந்திரியின் உள்ளத்தில் தமிழ் ஆர்வம் எவ்வளவு இருக்கிறதென்பதை நன்கு உணர்ந்திருக்கிறேன். அரசாங்கத்தில் அமைச்சராக இருப்பதாலும் டில்லி மத்திய அரசாங்கத்துக்கு கட்டுப் பட்டவராக யிருப்பதாலும் தன்னுடைய ஆர்வத்தை கட்டுப்படுத்தவேண்டிய வராக யிருக்கிறார். எனினும் நல்லபடி ஆரம்பித்திருக்கிறபடியால் இந்த ராஜ்யம் தனித் தமிழ் நாடாக திகழவும், தமிழ் ஆட்சிமொழியாக ஆகவும் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

" இந்த பட்ஜெட்டைக் கவனிப்போம். போலீஸ் நிர்வாகத்துக்கு வேண்டிய செலவினத்தில் கூடுதல் இல்லை. ஏன்? ஒரு ஆண்டாக அதிகாரத்திலிருக்கும் நமது முதலமைச்சர் திரு. காமராஜ் ஆட்சியிலே அமைதி எங்கும் நிலவுகிறது. ஒழுங்குக்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கும் பங்கம் விளையவில்லை என்பது எதைக்காட்டுகிறது? நாட்டிலுள்ள சகல வகுப்பினருக்கும், எவ்விதக் கருத்துடையோருக்கும் 'காமராஜ் மீது நம்பிக்கையும் ஆதரவும் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று புலனாகும். ஆகவே மக்களில் நம்பிக்கை குறைந்து விடாவண்ணம் அரசாங்கம் இயங்கிவரும்படி முதல் அமைச்சர் கவனித்துக் கொள்ளவேண்டும். மேலும் தமிழ் நாடு முழுவதும் தம் பக்கம் ஆதரவு கொடுக்கின்றது என்ற நல்ல உறுதிப்பாட்டுடன் அவர் செய்யவேண்டிய கடமை ஒன்று உள்ளது. அதாவது நமது தென்னை எவ்வகையிலும் மத்திய அரசாங்கத்தாரால் புறக்கணிக்கப்படாமலும், சொல்லிலும் செயலிலும் அலட்சியப்படுத்தப்படாமலும், நம் சொந்தக் காரியங்களில் அநாவசியமான தலையீடுகளும், கட்டுப்பாடுகளும் இல்லாமல் பாதுகாக்கவேண்டும். ஏன்? நம் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் முழு உரிமையும் கிடைக்கும் வண்ணஞ்செய்யவேண்டும். பக்கத்தில் உள்ள சிலோனில் நம் தமிழ் மக்கள் படுமபாடு மிக்கவேதனையைக் கொடுக்கக் கூடியாதாயிருக்கிறது. அங்குள்ள தமிழர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லவும் அவர்களையுடைய உண்மையான சங்கடங்களை உணர்ந்து நமது அரசாங்கத்துக்கு எடுத்துச் சொல்ல ஒரு தமிழன் அங்கு வேண்டாமா? தூதுவரை அனுப்புவதிலும் தமிழரைப் புறக்கணிப்பதா? இது மானக்கடோக இருக்கிறதே. தமிழினையே தூதராக அனுப்பவேண்டும். அப்பொழுதுதான் எங்கள் லால் ஒத்துழைக்கமுடியும் என்று காமராஜ் அரசாங்கம் வலியுறுத்த வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன்.

" இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், நேற்று பேசிய திரு. கோவிந்த மேனன் அனலைக் கக்கினார். அதைத் தவிர்க்க இனிய மொழியில் திரு. கோயா பேசுவார். இருப்பினும் திரு. மேனன் எழுப்பிய குறைகளுக்கு மந்திரிகள்தான் பதில் சொல்லக்கடமைப்பட்டவர்கள். மலையாளம் புறக்கணிக்கப்பட்டதாகக் கூறினார். தமிழகத்தைப் பார்த்து பெருமை உண்டாகிறதென்றும் சொன்னார். கிணறுகளும், சிறுகைத் தொழிற்சாலைகளும் இருந்தாலல்லவா மின்சார வசதிக்குத் தேவைப் படும்? மலம்புழா அணைக்கட்டு, வையநாடு காலனிசேஷன், காஞ்சரத் திட்டம் போன்றவைகள் மலையாள ஜில்லாவில்தான் இருக்கின்றன என்று

1st. March 1955] [Sri V. V. Ramaswami]

நினைக்கிறேன். பொதுமக்கள் தேவையை உருவாக்கி சட்டசபை உறுப்பினர்கள் ஒத்துழைத்தால் போட்ட திட்டங்கள் எல்லாம் நிறைவேற்றமுடியுமென்று நிதி அமைச்சர் கூறியிருக்கிறார். அதை விடுத்து காமராஜ் மந்திரி சபையைத் தாக்கினால் தொண்டைதானே வறட்சியாகப் போகும். தமிழகத்தைவிட்டுப் பிரியவேண்டுமானால் சுமுகமாகப்போய்ச் சேருங்கள். கட்டாயப்படுத்திப் போகச்சொல்லவில்லை. திரு-கொச்சியில் உள்ள தமிழர்கள் தமிழகத்துடன் சேர்ந்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கிளர்ச்சி ஆரம்பித்தபொழுது மாகாண சீரமைப்புக் கமிஷன் முடிவு தெரியட்டும் என்று தானே அவர்களுக்கு காமராஜ் ஆலோசனைக் கூறினார். ஆனால் ஆவேசத்தால் கிளர்ச்சியை ஆரம்பித்து விட்டார்கள். நடந்தது என்ன? பேயாட்டம், கொடுங்கோல், குற்றமற்றவர்களை, பெண்களை, நோயாளிகளை, சிறுவர்களைச் சுட்டார்கள், துன்புறுத்தினார்கள், வேட்டையாடினார்கள், யார்? காங்கிரசு கட்சியின் உதவியின்மேல்நின்ற பட்டம்தானா பிள்ளை என்ற பராஜா சோஷலிஸ்ட் ஆட்சிதானே? தமிழகத்தில் காங்கிரஸ் ஆட்சியில் மலையாளத்தார்களுக்கு அப்படி ஏதாவது நடந்திருக்கிறதா? ”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ I think we must refrain from referring to happenings outside this State. We must have a convention like that. Otherwise, it may not be quite proper and also fair. The other party is not here to defend himself.”

MR. CHAIRMAN :—“ Quite right.”

SRI V. V. RAMASWAMI :—“ காங்கிரஸ் ஆதரவும் போய், தன்கட்சிக்கும் செல்வாக்கு இல்லாமல் போய், மாற்றுக்கட்சி செல்வாக்குக்கு தம் ஜில்லாவைக் கொடுத்துவிட்டு திரு. காமராஜ் மீது பழிசமத்தினால், தன்கட்சி மீண்டும் பிழைத்துத் தலைதாக்கிவிடுமா? ஆத்திரத்தையும், குரோதத்தையும் வளர்க்காமல் இருப்பதே மேல்.

“ வரவு செலவுத் திட்டத்தைப்படிக்கும்போது முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் கூடியவரை திருப்தியாக முடிந்திருக்கிறதென்றும், அடுத்த ஐந்து ஆண்டுத் திட்டத்தின்மீது அநேக இலக்குகள் கைகூடும் என்று அரசாங்கம் நம்புவதை காட்டுகிறது. முதல் திட்டத்தினால் ஏற்பட்ட முக்கிய பயன் என்ன? கிராமத்தில் வாழும் மக்களிடையே நல்ல விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டுவிட்டது. தங்கள் நலன்களுக்கெல்லாம் ஏதாவது நல்ல முறையில் திட்டம் வகுக்க வேண்டுமென்ற விருப்பமும் தோன்றியிருக்கிறது. அதோடு சர்க்கார் கொடுக்கும் மான்யத்துடன் தாங்களும் ரொக்கமாகவோ, உடல் உழைப்பாகவோ, சாமான்களாகவோ கொடுத்துத்வ வேண்டுமென்ற திடமும் வந்துவிட்டது. ஆகையால் இதக்கைய சூழ்நிலையை வைத்துக்கொண்டு அரசாங்கத்தார் அடுத்த திட்டத்தில் தங்கள் முழுக்கவனத்தையும் கிராமங்களில் சீரமைப்பிலேயே செலுத்த உறுதி கொண்டிருக்கின்றனர். ஜில்லாதோறும் ஆலோசனை போர்டுகள் நிறுவப்போகிறார்கள். சென்னையிலிருந்துகொண்டு திட்டம் வகுத்து அந்தப்படியே நிறைவேற்றவேண்டுமென்று சொல்லுவதை நிறுத்தி மாவட்டங்களில் உள்ள மக்களின் விருப்பங்களையும் யோசனைகளையும் கொண்டு திட்டம் வகுக்க முன்வந்த மனப்பான்மை வரவேற்கத்தக்கது.

“ அடுத்தபடியாக முதல் திட்டத்தால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் என்ன? பெரிய பெரிய அணைக்கட்டுகளும், நீர்த்தேக்கங்களும், மின்சார உற்பத்தி நிலையங்களும், நீர்ப்பாசன வேலைகளும் அநேகமாக முடிந்திருக்கின்றன. மேலிட்டு ஆறுகளோ, நீர்வீழ்ச்சிகளோ திட்டத்தில் தெரியவில்லை. ஆகவே, சிறு சிறு நீர்ப்பாசனங்களையும் ஏரிகளையும் குளங்களையும் செப்பனிடவேண்டுமென்று முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். இதையும் வரவேற்கவேண்டும். ஆகவே கிராமந்திரங்களில் வசிக்கும் மக்களுக்கு வேண்டிய அடிப்படைத் தேவைகளை என்ன? ஆரம்பக்கல்வி, குடிதண்ணீர், கிராம ரோடுகள், விவசாய வசதிகள், கிராம கைத்தொழில்கள், மருத்துவ உதவி போன்றவைகள்.

[Sri V. V. Ramaswami] [1st March 1955]

“(1) மூன்றாம் படிவம்முடிய ஏழை மாணவர்களுக்கு இலவசக் கல்வி கொடுக்க முடிவு செய்திருப்பது, நிதி அமைச்சரின் இளகிய மனத்தைக் காட்டுகிறது. அவரை வாழ்த்துகிறேன். வரும் ஆண்டுகளில் மேலிட்டும் இந்த வசதியைப் பெருக்க மறக்கமாட்டார் என்று நம்புகிறேன். அடுத்த ஆண்டுக்குள் 500 ஜனத்தொகை கொண்ட எல்லா ஊர்களிலும் ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடம் இருக்கும் என்று கூறுவது உற்சாகம் ஊட்டுவதாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு பள்ளியும் நல்லமாதிரியாகத் திகழும்படி அந்தந்த ஊர் மக்கள் புனிதகமாக கவனித்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

“(2) கிராமக் குடித்தண்ணீர் வசதிக்காக நிறுவப்படும் கூட்டுத் திட்டத்தைப் பெரிதும் வரவேற்கிறேன். ஒவ்வொரு ஊரிலும் குடிப்பதற்காக ஒரு நல்ல தண்ணீர் கிணறு இருக்கக்கூடும். அதைப் பாதுகாத்து மேல் தொட்டிக்கட்டி குழாய் மூலமாக தண்ணீர் பிடிக்கும்படி செய்தால் சுத்தமாகவும் இருக்கும். கிராமத்தில் உள்ள சாதி வேற்றுமைகளும் சீக்கிரம் ஒழிந்துவிடும். இல்லையெல் ஒவ்வொரு சாதிக்கும் ஒரு கிணறு என்று தான் இருந்துகொண்டிருக்கும்.

4 p.m.

“ரோடு வசதிகளேயில்லாத நூற்றுக்கணக்கான கிராமங்களிருக்கின்றன. நல்ல வெய்யற்காலத்திலும்கூட நடக்கமுடியாத வண்டிப்பாதைகள் உள்ளன. பெரிய ஊர்களைப் பார்க்காதவர்கள், ரயில், சினிமா போன்றவைகளைப் பார்க்காத கிராமவாசிகள் இருக்கிறார்களென்றால் வெட்கப்படக் கூடிய காரியம் தான். இந்நிலை மாறவேண்டும். ஸ்தல-ஸ்தாபனங்களுக்காக ஒதுக்கப்படும் 75 லட்சத்தில் 25 லட்சம் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு கொடுக்கப்படுவதாக இருக்கிறது. எப்படியும் முதன்மையாக ஒரு கிராமத்துக்கும் மற்றக் கிராமத்துக்கும் இணைப்புச்சாலைகளும், பெரிய சாலைகள் துவதற்கு வழியும் செய்து கொடுக்கப்படுவேண்டும். வண்டி போவதற்கு நல்ல வசதி யிருந்தால் எந்த அவசரத்துக்கும் போய்கொள்வார்கள். நல்ல மழைக்காலத்தில் ஒரு வாரங்கூட வெளியே போகமுடியாமல் தீவுகள் போலாகின்றன, அநேக கிராமங்கள். கிராமம் என்றாலும் அது உலகத்தோடு இணைந்திருக்கவேண்டும்.

“(3) விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய உரம், வித்துக்கள், தேவையான கடன் உடனுக்குடன் ஆங்காங்கே கிடைக்க வழி செய்யவேண்டும். பருவகாலத்து மழை ஆண்டுதோறும் ஒழுங்காக இருக்குமென்று நம்புவதற்கில்லை. ஆகவே பெய்கின்ற மழை வீணாகக் கடலுக்கு ஓடுமபடி விட்டுவிடக்கூடாது. ஏரிகள் மண்மூடி மோகிவிட்டன. அவைகளை ஆழப்படுத்தி நீர்ப்பிடிப்பை அதிகப் படுத்தவேண்டும். சிறிய ஆறுகளிலும், ஓடைகளிலும் ஆங்காங்கு சிறு தடுப்புகள் கட்டிவிட்டால் தண்ணீர் தேங்கி நிற்கும்; குளங்களை நிரப்பலாம் அல்லது பூமி நனைந்து கிணறுகளில் ஊற்றுப் பெருக்குக்குத் துணையாக இருக்கும். இப்படிக் காரியங்களுக்கு கிராமத்திலே வசிக்கும் அனுபவப் பட்ட விவசாயிகளைக் கேட்டால் நல்ல யோசனை கூறுவார்கள்.

“(4) கிராமங்களில் உள்ள பரம்பரையான பல்வேறு தொழில்கள் நசித்துப்போகாவண்ணம் சிறு தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்துவதற்கு முன் வந்திருப்பது, கிராமத்தில் உள்ள வாலிபர்கள் நல்ல பழக்கமுள்ளவர்களாகவும், தொழில் நிபுணர்களாக ஆவதற்கும் ஏற்ற துணையாக இருக்கும். நகர பக்கங்களில் இருக்கும் பெரிய தொழில்களுக்கு உபகரணமாக விளங்கக்கூடிய சிறிய தொழில்களையே கிராமங்களில் ஏற்படுத்தினால்தான் கிராம ஆலைகள் வளர்ச்சியடையும்.

“மேலும் பயிர் செய்யும் காலம் தவிர எஞ்சிய மாதங்களில் உழவர்கள் சும்மாயிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அப்போது வேலை வேண்டுமே? உழவர்களிடம் மண்வெட்டி, கூடை, கடப்பாறை, மாடு, வண்டி இவைகள் தானிருக்கின்றன. இவைகளைப் பயன்படுத்தவேண்டுமானால் பெரிய பெரிய கட்டிட வேலைகள் முதலியவை நடக்கவேண்டும். சர்க்கார் கட்டும் கேந்திரமான அலுவலங்களை பண்டைக்காலத்து அரசர்கள் மாதிரி கட்ட

1st March 1955] [Sri V. V. Ramaswami]

முன்வந்தார்களானால் தமிழ் நாட்டுப் பண்புக்கு ஏற்ப சிற்பம், ஓவியம், தச்சு, கொல்வேலை முதலியவற்றை கலைஞர்களுக்கு ஆண்டுதோறும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கலாம். அவர்களுக்கு வேலை செய்வதற்கு வசதியாக குடிசை, வேளாவேளைக்குச் சாப்பாடு, தேவையான உடை, காலாகாலத்தில் ஓய்வு முதலியவைகளைக் கொடுத்தாலும் போதும். மேலேசொல்லப்பட்ட குறிக்கோள்களைக்கொண்டு திட்டங்களை நிறைவேற்ற சில வரிகளையும் போட்டிருக்கிறார்கள். சில விலக்குகளும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மூன்றாம் படிவம் முடிய ஏழைக்கு இலவசப் படிப்பு, ஸ்தல-ஸ்தாபனங்களுக்கு மான்யம் முதலியவை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“புகையிலைக்கும், அதன் வழிவந்த பொருள்களுக்கும் விற்பனை வரி விதிக்க இருப்பது குறை கூறுவதற்கில்லை. நான் எவ்வகையாலும் உபயோகிப்பதில்லை. வெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு, வெற்றிலை, வாழையிலை ஆகியவற்றிற்கு வரிவிலக்குக் கொடுத்திருப்பது போற்றத்தக்கது. கருப்பக் கட்டிக்கும் இன்னும் கூட்டுறவு முறைத் தொழில் உற்பத்திகளுக்கும் விற்பனை வரியை ரத்து செய்தது மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறது. குடிசைத் தொழிலுக்கு இது மிகவும் ஆக்கம் கொடுக்கும் என்று நம்புகிறேன். ஆனால் பாலுக்கு மட்டும் கொடுக்காதது ஏன்?

“நமது ராஜ்யத்தின் நிதியின் வருவாய்க்கு வழிகள் என்ன? மக்கள் மீது விதிக்கப்படும் வரிகள், முன்பு முதலீட்டால், செய்து முடிக்கப் பட்ட ஸ்தாபனங்களிலிருந்து வரும் வட்டி முதலியவைகள், மத்திய அரசாங்கம் கொடுக்கும் கடனும், மான்யமும், நம் ராஜ்ய மக்களிடம் வாங்கும் கடன் இவைகளாகும்.

“பொதுமக்களிடமோ, மத்திய சர்க்காரிடமோ கடன் வாங்குவது பெரிய திட்டங்களுக்காகத்தானிருக்கவேண்டும். நடைமுறைச் செலவுக்கு உபயோகிக்கக்கூடாது. மத்திய அரசாங்கம் நாம் எவ்வளவு பணம் போட முடியுமோ அந்த அளவுக்கு மான்யம் கொடுக்க முன் வருவார்கள். ஆகவே நம் வருவாய் இனம் எவ்வளவு இருக்கிறதோ அதைப் பொறுத்திருக்கிறது, மத்தியத்திலிருந்து கிடைக்கும் தொகை. நம் மாகாணத்தில் வரி இனத்தில் முக்கிய இனமாக இருந்தது நில வருமானம். ஆதலால் நில வரியையும் அதிகப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். வேறு வழி யில்லையா? விற்பனை வரி வந்ததிலிருந்து ஆண்டுதோறும் நில வருமானத்தைக் காட்டிலும் கூடியே வந்திருக்கிறது. ஜம்புது சத விகிதம் கூடியிருக்கிறதென்று சொல்லலாம். ஆகையால் இந்த சர்க்கார் விற்பனை வரியை எவ்வகையாலும் விடமாட்டார்கள். வியாபாரிகள் பலகட்ட வரிமுறை வேண்டாம், ஒருமுனை வரி விதியுங்கள் என்று ஒவ்வொரு வருடமும் கிளர்ச்சி செய்தும் சர்க்கார் காதிலே அது ஏறுவதில்லை. இன்று வெளியான வரி விதிப்பு கமிஷன் அறிக்கையைப் பார்த்தால் பலமுனை வரிதான் நிலைத்துவிடுமென்று தெரிகிறது. ஒருமுனை வரி விதித்து தாங்கள் எதிர்ப்பார்க்கும் வருமானம் குறையாமல் இருந்தால் ஒப்புக் கொள்ள ட்டும் என்றுதான் வியாபாரிகள் சொல்லுகிறார்கள். உணவுக் கட்டுப்பாடு இருந்தகாலத்தில் வியாபாரிகளையும் மற்றவர்களையும் ஒழுக்கக் குறைவாக எப்படியாக்கியதோ அதேபோன்றுதான் இந்த பலமுனை வரியும் என்று சொல்லுவேன். வியாபாரம் ஒழுங்காக நடைபெற்று, வியாபாரிகள் நசிந்துப் போகாமல் இருப்பதற்கும், அரசாங்க வருமானமும் குறையாமல் இருப்பதற் கும் வழிசொல்ல வணிகர்கள் முன்வந்தால் பொறுப்புள்ள மந்திரிகள் கொஞ்சம் தாராள சிந்தையுடன் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும்.

“நமது நிதி அமைச்சர் நமது தமிழ் நாடு செழிப்புற்று வளரவேண்டுமென்பதிலும், பெரிய தொழிற்சாலைகள் ஏற்படவேண்டுமென்பதிலும் மிக்க ஆர்வமுள்ளவர். ஆகவே அவர் மத்திய அரசாங்கத்திடம் இடித்துக் கூற வேண்டிய நேரத்தில் கூட்டிக் காட்டியும், சாதிக்க வேண்டிய நேரத்தில் இதமாகப் பேசி காரியங்களைச் செவ்வையாக முடிக்கிறார். ஆகவேதான் அநேக மான்யங்களை மத்திய அரசாங்கத்திடம் பெறுவதில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார். துண்டுவிழும் 166 லட்சத்தையும் டில்லியிலிருந்து வாங்கியே

[Sri V. V. Ramaswami]

[1st March 1955]

சரிக்கட்டிவிடலாம் என்றும் முடித்திருக்கிறார். ஆனால் எந்தவிதமாக என்பதை விளக்கவில்லை. ஆகவே அடிப்படை ஊழியர்களாகிய என்.ஜி.ஓக்களுக்கும் மத்திய அளவுப்படியாவது கொடுத்து, நில வரியையும் விதிக்காமல், 331 லட்சம் துண்டு விழுந்து முடித்தால் அத்தனையும் மத்தியத்திலிருந்து சரிக்கட்ட போதிய ஆற்றல் நமது நிதி அமைச்சருக்கு இல்லையென்று யாரால் கூற முடியும். ஆகவே அவர் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று கோருகிறேன்.

“நமது மாகாணத்தில் சமுதாய நலத்திட்டம், தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம், ஸ்தல அபிவிருத்தி திட்டம், சமூக நலக்குழு முதலியவைகள் நன்கு நடந்து வருவதோடு நாட்டுப்புற மக்களிடையே நல்ல ஆர்வம் ஏற்படுத்தியிருக்கிற தென்பது மகிழ்ச்சிக்கரிய காரியம். நமது சபை முதல்வர் விவசாய மந்திரி கனம் பக்தவத்சலம் அவர்களை இதற்கு வெகுவாகப் பாராட்டுகிறேன். அரசாங்க அமைப்பில் சிக்கனம் வேண்டியது அவசியம்தான். சுருக்கக் கூடியவைகளை கண்காணிப்போடு குறைத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால் சமூக நலக் குறிக்கோளுடன் முன்னேறிக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில், ஒவ்வொரு டிபார்ட்மெண்டும் விரிந்துகொண்டேபோகிறது. இதன் மூலமாக அனேகருக்கு வேலை கிடைக்கிறது. இருந்தாலும் பொதுவாக வேலையில்லாத்திட்டம் ஒழியவேண்டுமானால் பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகள் நிறுவப்படவேண்டும். இந்த சமயத்தில் நெய்வேலி நிலைக்கரித் தொழில் நிலையம் ஏற்படுவது மிகவும் போற்றத்தக்கது. இந்த நிலையம் செயல்பட ஆரம்பித்த பிறகு மற்ற துணைத் தொழில்கள் உண்டாவதற்கு ஏதுயிருக்கிறது நல்ல பயன் அளிக்கக்கூடியதாகத் தெரிகிறது இந்த நெய்வேலித்திட்டம். ஏற்பட்டது நமது விவசாயத்துறை அமைச்சருக்கு ஒரு பெரிய வெற்றியென்று அவரை வாழ்த்துகிறேன்; 60 கோடி ரூபாய் செலவுக்கும் மத்திய அரசாங்கமே ஏற்றுக்கொண்டது. இது நமது நிதி அமைச்சரை பாராட்டக் கூடிய செயலாகும். ஆனால் அதிலிருந்து நிகர லாபத்தில் கால் பங்கு கிடைக்கும் என்பது ஒருவாறு திருப்திதான். எனினும் அத்திட்டத்தினால் நிருவப்பரும் எல்லா தொழிற்சாலைகளிலும் தென் இந்தியர்கள் பெரும் பாலும் இடம் பெற செய்யவேண்டியது காமராஜ் மந்திரி சபையின் கடமை ஆகும்.

“நமது விவசாய மந்திரி அவர்கள் நமது கவுன்சிலில் லீடராகயிருக்கிறார். அன்னவர் மெம்பர்கள் கேட்கும் கேள்விக்குத் தாராளமாகவும், விரிவாகவும், செய்திகள் தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டிய அளவுக்குப் பதில் கூறவருவதற்கு பாராட்டுவதுடன் நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

“அடுத்தபடியாக நமது கவுன்சிலுக்குத் தனியாக செக்ரடேரியட் அவசியம் வேண்டுமென்றும், தமிழ் ரிப்போர்டர்கள் அதிகப்படியாகவேண்டுமென்றும், ரிப்போர்ட் செய்வதற்கு டேப் ரிகார்டர் என்ற முறையையும் ஏற்படுத்தினால் அவர்களுக்கு உதவியாக இருக்குமென்றும் சொல்லிக் கொள்கிறேன். நாட்டில் நிலவளமும் நீர்வளமும் இருக்கிறது, கனிப் பொருள்களும் கிடைக்கின்றன. தொழில் தெரிந்த உழவர்களும், உழைப் பாளிகளும் இருக்கின்றார்கள், நாடும் செழிப்புற்று மக்களும் சுபிட்சமாக வாழப் பணமும் வேண்டும். அதற்கு நல்ல மனம் படைத்தவர்களிடையே பணமும் இருக்கிறது. எனவே ‘தள்ளா விளையுளும் தக்காருந் தாழ்வினாச் செல்வரும் சேர்வது நாடு என்ற வள்ளுவர் வாக்கின்படி நம் நாடு இயங்குக என்று வேண்டிக்கொள்கிறேன்.”

* DR. A. SREENIVASAN :—“ Mr. Chairman, the Hon. Finance Minister has to be congratulated on the circumspective way in which he has presented the budget. He has taken note of the political and other exigencies in presenting the budget speech in the vernacular also. I hope there will not be any such necessity next year for presenting the budget in Malayalam and Kannada

1st March 1955]

[Dr. A. Sreenivasan]

also. I suppose we will not be compelled to do that, as by then the linguistic Provinces would come into existence. I want to suggest only one excellent improvement in the presentation of the budget. In spite of the key that has been given to us by the Secretary to the Finance Department, I find it very difficult as a layman to get a lot of information which I wanted to collect. The figures are not available separately department-wise. If only they had been given in that manner, it would have been very useful. I want to point out to the Hon. the Finance Minister one other thing. That is regarding the provision under Tuberculosis. Under the allotment for expenditure on it, a sum of Rs. 59,400 will be given to international experts. I am not able to find the necessity for providing so much money to the international experts. I do not know the reason for this. It will be saving a lot of time of the hon. Members if the information like the one I want is given in an explanatory note. I am not able to understand what this payment to international experts means. I also suppose that the Treasury Bench will not take our speeches as only letting off steam. We are not unnecessarily criticising Hon. Ministers. We know they are very busy and they are taking lot of interest in their departments. Of course they must realise also that they do not hold the monopoly for everything under their sway. If at all we make any criticism, let it not be taken as anything personal but be given due consideration. If they do not agree with our criticism, they may ignore it.

4-10
P.m.

“ The next point that I wish to speak on is rural water-supply. I think the time at my disposal is short. But I wish to say this. When I interpellated last time as to how many wells were sunk in our State, the Hon. Minister referred me to the budget of 1952-53. I have been unable to find out the figures. I wanted to confess my inability to get at the figure. The Hon. the Finance Minister has told us now that 15,000 wells are owned by the State. It is quite good. But my question is whether these wells yielded potable water. The water in them may be brackish and unfit for human consumption. I have got information regarding 50 wells at least. The water supplied by these wells is brackish and is unfit for human consumption. There is also a rumour—it is only a rumour and it is for the Government to verify that—that the money allotted for sinking wells is not very usefully spent and it is being misappropriated. I request the Hon. the Finance Minister to examine this. If he wants any information, I am prepared to supply him with the information that I have. A man may go without food but no man can go without water. This is impossible. Therefore it is the elementary duty of the Government to quench the thirst of the people, and it is a good thing that they are spending lot of money. The Hon. Minister has not told us how much money of the rural water-supply fund, which was created in 1937, has been so far utilised for sinking wells, how many wells have been so far sunk and whether the Government have been taking money from the general revenues of the State.

[Dr. A. Sreenivasan]

[1st March 1955]

“ As regards urban water-supply, I want to mention this. The other day I saw a gazette notification regarding mechanical filters costing Rs. 7 lakhs. I hold my own view in the matter, and I am still in correspondence with experts in Western countries. Of course, it was said that Micromesh filter was unfit for Madras water-supply. In 1949, the man who was the expert in micromesh strainers gave his view that micromesh filter was excellent for Madras water-supply. Later on he seems to have given a different opinion. I wrote to the Hon. the Chief Minister in the matter, and I do not know what he has done. I want to tell the Finance Minister that the agents for micromesh strainers are also the agents for mechanical filters. Mechanical filters cost much more than micromesh filters both to instal and to maintain and therefore from the business point of view it is perhaps stated that micromesh filters are not quite good for Madras water-supply. I do not know whether this business point of view is responsible for the expert's opinion that micromesh filter is not good for Madras water-supply. In my letter to the Chief Minister I have quoted the very words of the Expert who gave his opinion that micromesh was ideal. In other parts of this State, mechanical filters have been used, and they have been found wanting. This fact is revealed by the periodical analysis of water and from the report of the King Institute, Guindy. But for the chlorination, people would have died like rats on account of intestinal diseases. Mechanical filter is useful in certain conditions. But so far as Madras Water-supply is concerned, I do not think mechanical filter will be useful. For one reason we are a poor country, and we cannot afford to waste so much money on mechanical filters. We have to think of simpler and cheaper methods of rendering the water fit for human consumption. Not that I am against mechanical filtration at Guindy. It is only a question of relative usefulness and cheapness. I have been examining this question rather carefully. One thing seems to be certain. That is, the mechanical filter will be a veritable white elephant. I do not know whether the Hon. the Finance Minister is going to accept this mechanical filter, because science can never let down a man.

“ Sir, another phrase has been used by the Hon. Minister, the meaning of which I do not know. He says ‘ composite schemes ’ for water-supply. I have not been able to understand what that phrase means. I suppose the Hon. the Finance Minister will say what it is. (Interruption.) I thought it was a special scheme.

“ Sir, I now come to the question of the separation of the Sanitary Engineering Department from the Public Works Department. Having been born in a family where a person had the misfortune to serve the Government in the Sanitary Engineering Department, I know the vagaries of the department much more than anybody else. He was the victim of a lot of unnecessary political manœuvres. Every time an Hon. Minister interested himself in one of the members of the Sanitary Engineering Department, he wanted that department must come under him. If the

1st March 1955]

[Dr. A. Sreenivasan]

Hon. the Minister for Local Administration had any interest in that department, automatically that department will have to come under him. If the Public Works Minister was interested in that department, then that department must come under him. This department is very often changed from one Minister to another for the sake of personalities. This should not be done. There is also a rumour—it is only a rumour and the Government may take it for it is worth—that there was a request by a Member of the Government to the Minister for Public Works that a particular member of his community should be promoted over the head of some others. As the Minister for Public Works did not give in, the manœuvre started, and I am told that that is the genesis of the separation of the Sanitary Engineering Department from the Public Works Department. The Hon. the Minister for Local Administration in his report said that there was plenty of non-co-operation. Well, Is it a case of non-co-operation among the Treasury Bench or is it a case of non-co-operation from the officials? This slings a lot of mud on competent engineers. I went through this question, and I am told that there is absolutely no justification for the separation. However valid it may have been, it should not have been separated at this juncture. Besides who is the engineer in-charge of the Sanitary Engineering Department? He is comparatively a junior officer. Whether by age or by experience, I do not think he is good enough to shoulder the responsibility, because the Government themselves say that he cannot sanction schemes costing more than three lakhs of rupees. If there is no engineer to technically sanction the expenditure of over three lakhs, are the Government going to rely upon their administrative sanction? Besides, when a mistake is committed by specialists, it becomes irrevocable. I think the Government have to consider one hundred times before they finalise their proposals."

SRI T. PURUSHOTHAM :—" I do not think, Sir, the Hon. Member is in order in making personal references of the sort he has been making." 4-20 p.m.

* DR. A. SREENIVASAN :—" I am not casting any aspersion on anybody. The hon. Member has not heard me correctly. I was only saying that the person referred to was a junior officer. I think I am quite within my limits in referring to the facts as I see them. Now, I do not want to enter into a controversy over that. The question is this, when a sum of over Rs. 3 lakhs is involved, are the Government going to rely on their administrative sanction instead of fixing responsibility for technical sanction? If this is done, it will lead to a lot of trouble. I ask whether it will not be correct for the Government to entrust the whole thing to a committee consisting of officials and non-official experts so that it may go through the professional details of the schemes before they are finalised and accepted by the Government. Once a mistake is committed, it becomes very difficult afterwards to correct it. We

[Dr. A. Sreenivasan]

[1st March 1955]

are not quite well off economically and we must scrutinise before spending whether every pie that will be spent will be well-spent or ill-spent.

“ Then, I come to the question of vaccination. The other day the Hon. the Minister for Health misunderstood me. What I wanted to impress upon him was one simple fact. The original seed for the vaccine came here in or about 1880. From time to time it has been revitalized by several methods. Now, the incidence of small-pox in the State is very high. After hearing the Hon. Minister, I borrowed, as it were, some copies of the Administration Reports of the Public Health Department and went through them. There are some figures found therein. But they do not bring out the seriousness of the disease. Even the best man who knows something about bacteriology will not be in a position to understand all that is said there about infectious diseases. There is a reasonable doubt in the mind of certain specialists whom I consulted in regard to this matter. They seem to think that the present lymph as it is manufactured may not have proper antigenic properties in it. There are grown-up people who have spent years and years on the study of this subject. Therefore, I request the Hon. Minister to send for a random sample of the lymph. I do not want the sample to be chosen by anybody who has got anything to do with public health. An ordinary Assistant Secretary or Secretary to Government may choose or select a sample from one of the vaccination depots and that may be sent to any specialist chosen by the Government for examination. That step alone will infuse considerable confidence in the people. Then, greater success can be achieved provided we know something about the anti-genic properties contained in this vaccine.

“ Then, the Administration Report of the Public Health Department is not properly prepared. The report is prepared as a routine affair on traditional lines. But modern statisticians and others require a lot of details in regard to several matters. For instance, no information is available regarding the incidence of smallpox among the vaccinated and unvaccinated people. That is a very material information from the point of view of entomologists. The whole blame seems to be put on the village headman for not reporting cases in good time. When even people in the City of Madras who are enlightened people do not care to report the matter to the public health authorities unless the patient is removed to the Isolation Hospital, we cannot expect the village headman who has to depend on popular support to report cases of smallpox. It is very easy to condemn the village headman but I think the public health authorities are rather slack so far as villages are concerned. Villages are far away and sitting in the Travellers' bungalow under a fan or punkah is more congenial than to walk five or six miles to get some information about the incidence of this disease. We must have correct figures regarding the incidence of smallpox in the villages.

1st March 1955]

[Dr. A. Sreenivasan]

“ Regarding the Research Assistant attached to the Public Health Department at Madras, I think it is only a cushy job so far as I have been able to judge. The Hon. Minister referred to the various achievements of that officer. But as far as I have been able to find out, everything seems to be done by the subordinates of that officer. If the Hon. Minister cares to go through his travelling allowance bill and his achievements, he will know how much of field work has been done by him. That is the suggestion that I can make to him in this regard. Very often there have been frequent transfers of such officers.

“ Now, I do not want to enter into the technical aspects of spraying of D.D.T. and the control of sand-fly and prevention of kala-azar. The subject is full of doubts and nobody has been able to give any definite opinion about it. The Public Health Department thinks that by spraying D.D.T. and by controlling the sand-fly the incidence of kala-azar can be reduced. It may be the view of those authorities but it is not the view of scientists.

“ Then, the Statistician attached to the Public Health Department has been given the status of a Gazetted Officer. But I think efficiency is not increased by his being made a Gazetted Officer. The point is whether he is well versed in the subject or not. An ordinary ignorant non-gazetted officer may be made a Gazetted Officer, but it does not mean that his elevation in rank improves the quality of his work. Therefore, I hope the Hon. Minister will recruit proper technicians to this post because in the matter of modern medicine statistics play a very vital part in understanding the various aspects of the problem of prevention as well as treatment of diseases.

“ Now, I come to the question of grant to the Kasturba Medical College, Udipi. I think it is an unrecognised institution and as such there is no use of wasting our hard-earned money on an institution which is not recognised by anybody. I do not know why the Hon. Minister wants to spend so much money on that institution which is still unrecognised by competent authorities.

“ Then, I come to the question of the indigenous system of medicine. It is a very controversial subject. I did not want to refer to it, but the speech of the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar yesterday has provoked me to refer to the subject. I went to some people who were well versed in that branch of science and I got certain information. Everybody knows that it was the late Raja of Panagal that started this institution for indigenous medicine with some excellent intentions. Later on, politicians entered into the field and ruined the institution. Till very recently, the institution of indigenous medicine was in the hands of professional politicians. I think the Hon. Minister knows that two-thirds of the teaching syllabus of that institution related to modern medicine and that only one-third of it related to indigenous medicine. So, it was a hybrid form of education. Even now we are continuing it. But in support of this combined system, the word ‘ synthesis ’ was

[Dr. A. Sreenivasan]

[1st March 1955]

4-30
P.M.

used. What does 'synthesis' mean? It means this. Various components go to make a compound, but the ingredients that go to form the compound should contain chemical and other properties. I went through the Bhore Committee Report. That report only says that research into the indigenous system of medicine should be carried out. Nobody has any objection to research being made. But having been a practitioner in modern medicine for over forty years, I may say that mixing indigenous medicine with modern medicine is something like mixing water with oil. It is absolute moonshine to say that it is good combination. Sir, I would like to point out to the Hon. the Minister for Health that the practitioners whom I have visited are only practising in modern medicine and not in the indigenous system of medicine. I can very well give the names of these people. I am not saying anything against that system of medicine as such. If only the Hon. the Minister for Health can accompany me one of these days, I am prepared to take him from house to house and from dispensary to dispensary and prove beyond doubt that those people do not know anything about the indigenous system which is a very difficult system to follow. But, the other system of medicine is very easily learnt. Even some laymen after reading some books become 'doctors'. Take for instance the compounders. After some years' experience, they begin to administer medicines. Sir, it is said that the modern system is very costly. It is nothing but nonsense. The other day I went to a well known practitioner in indigenous system in connection with a case of nerve disease. He demanded, mind you, a sum of Rs. 1,000 for some oil treatment. Yet, people say that the indigenous system is very cheap. I say it is absolutely wrong to say so under the present circumstances. It may have been cheap in the case of 'village vaidyans' who at the most demanded and were satisfied with four annas or eight annas. But the persons in the urban parts who are practising the indigenous system of medicine will not be satisfied with small amounts. Their treatment will be somewhat expensive and even more expensive than treatment under the modern system. Moreover, a practitioner of modern medicine will think hundred and one times before he administers an anti-biotic. Because, he is fully aware of the harmful effects of using anti-biotics indiscriminately."

SRI V. CHAKKARAI CHETTY :—" Will the hon. Member explain to us what he means by the scientific terms such as 'biotics', anti-biotics' and so on? "

* DR. A. SREENIVASAN :—" I am glad the hon. Member has interrupted me. Today, we have penicillin, streptomycin, amroycin and other 'mycins', which cost about Rs. 20 and more. For injecting these medicines, the doctors take a couple of rupees as fees. I may tell you from personal knowledge that these so-called practitioners of indigenous medicine use more of these injections than the practitioners of modern medicine. When people say that the indigenous system is cheaper, they only take into consideration

1st March 1955]

[Dr. A. Sreenivasan]

the 'village vaidyans' and not those who are in the urban parts. While the 'village vaidyans' will be satisfied with eight annas or even four annas, the practitioners of indigenous medicine in the urban parts demand huge sums of money. Especially for *navarakizhi* and other Malayalam treatments, they demand in thousands. (Sri M. P. Govinda Menon : 'It may be due to the fact that they are more effective'.) Sir, whatever it is, I do not have personal experience of these treatments. I have been only pointing out a fact which we have to face, viz., that the indigenous system of medicine is not so cheap as some people imagine it to be. On the other hand, people practising this system demand huge sums of money and sometimes in thousands. (Interruption.) We may have set up a bad example. Why not those advocates of the Ayurvedic treatment set up a better example for others to follow? Without doing that, it is wrong to say that we have set up a bad example. It is said that 'Ayurveda' was written by *Rishis* with long beards who were nearer God than we people who are considered to be mercenaries. We are told that the Ayurveda system has been given to us by 'Aswini Devas' (அஸ்வினி தேவதைகள்). What are all these? Nobody in this modern world is going to believe these 'Aesop fable' stories. (Interruption.) Sir, I must say that the Hon. the Finance Minister is absolutely wrong. It may be that I come from the mercenary stock. But what about those who are supposed to come from the holy stock? What is it that they do now?

"Sir, I had the misfortune to read the report of the Public Service Commission which was circulated to us yesterday. It is a disquieting document so to say. It is really very heartrending to find that the Government have been trying to override the statutory rights of the Public Service Commission. If the Government have no confidence in the Public Service Commission and if they do not find it good, why not abolish it straightway? In the days of diarchy, people wanted the creation of the Public Service Commission so that some confidence might be created in the minds of the public in the matter of recruitment to public services. If the Government now think that the Public Service Commission is not doing good work, why not they straightway tell so?"

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—"There are certain constitutional difficulties."

* DR. A. SREENIVASAN :—"Whatever the constitutional difficulty, the man in the street must understand the whole matter. The whole thing must be explained and made clear to him. Because, we depend on him for our political existence. We cannot afford to keep him in ignorance for all time to come. He has taken note of the news featured very prominently in the newspapers. That is why I have to emphasise that it is the duty of the Government to explain to the man in the street the reasons for overriding the Public Service Commission."

[1st March 1955]

* SRI K. N. PALANISAMI GOUNDER :—“ கனம் தலைவர் அவர்களே, இன்றையதினம் நல்லதொரு வரவு செலவுத் திட்டத்தை சபை முன்பு சமர்ப்பித்திருக்கிற கனம் நிதி மந்திரி அவர்களையும், இந்த ராஜ்யத்தின் முதல் மந்திரி திரு. காமராஜ் அவர்களையும் நான் பாராட்டுகிறேன். அதே சமயத்தில் இந்தச் சபையை திறம்பட நடத்திவந்து கொண்டிருக்கும் திரு. செரியன் அவர்களையும் நான் பாராட்டுகிறேன்.

“ இன்றையதினம் சபைமுன்பு சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் வரவு செலவுத் திட்டத்தை ஆதரித்து பலர் பேசியிருக்கிறார்கள். நானும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“ இவ்வாண்டு நமது சர்க்கார் சில புதிய வரிகளைப் போட உத்தேசித்திருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் கூட சர்க்காருக்கு 166 லட்சம் ரூபாய் துண்டு விழும் என்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எப்படித் துண்டு விழும் என்று தான் தெரியவில்லை. சென்ற ஆண்டில் நாம் விற்பனை வரியிலிருந்து மீன், இறைச்சி, காய்கறி போன்ற பொருள்களுக்கு விலக்கு அளித்தோம். அதே கொள்கைக்கிணங்க இப்பொழுது, வெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு, வெற்றிலை, வாழை இலை ஆகியவற்றுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளிப்பதென்று சர்க்கார் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இம்மாதிரியாக விலக்களித்துக்கொண்டே போனால் கடைசியாக மிஞ்சுவது உணவு தானியம் தான். அவற்றுக்கும் விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளித்துவிட்டு, இதனால் சர்க்காருக்குக் குறைந்தபோகிற வருமானத்தை ஈடுகட்ட நஞ்சை, புஞ்சை, தோட்டம் ஆகிய எல்லா நிலங்கள் மீதும், நிலவரியிலும், எல்லா தண்ணீர் தீர்வைகளிலும் ரூபாய்க்கு இரண்டணு வீதம் அதிகப்படி கட்டணம் (சர்சார்ஜ்) விதிக்க சர்க்கார் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இது ரொம்பவும் வருந்தவேண்டிய விஷயமாகும்.

“ விவசாயிகள் இன்றையதினம் சர்க்காருக்கு ஏராளமான வரி கட்டி வருகிறார்கள். அதோடு கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் மழை இல்லாததின் காரணமாக பயிர்கள் எல்லாம் நாசமாகி அதனால் அங்குள்ள விவசாயிகள் இன்றையதினம் வழக்கமாக சர்க்காருக்குக் கட்டவேண்டிய கிஸ்தி கூட கட்டமுடியாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கும் போது இப்பொழுது புதிதாக வேறு தண்ணீர் தீர்வை, நிலத் தீர்வை எல்லாவற்றையும் ரூபாய்க்கு 2 அணுவாக உயர்த்தினால் விவசாயிகள் பெருத்த கஷ்டத்திற்குள்ளாக நேரிடும். நல்ல செழிப்புள்ள நஞ்சை நிலங்களுக்குப் போடலாம். நீர்ப்பாசன வசதியுள்ள பிரதேசங்களுக்குப் போடலாம். ஆனால் கோவை ஜில்லா போன்ற வறட்சியான பிரதேசங்களுக்குப் போடுவதால் அங்குள்ள விவசாயிகள் தான் பெருத்தகஷ்டத்திற்கு உள்ளாக நேரிடும் என்று நான், தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதை கனம் நிதி மந்திரி அவர்களும், இதர அமைச்சர்களும் கவனிக்க வேண்டுமென்றும் விரும்புகிறேன். பொதுவாக தண்ணீர் வரியையும், நிலவரியையும் இரண்டணு உயர்த்துவதானது சிறிய விவசாயிகளைப் பெரிதும் பாதிக்கும். இதை மாற்றி 250 ரூபாய்க்குக் குறைவாக வரி கட்டுகிறவர்களுக்கு ரூபாய்க்கு ஒரு அணு வீதமும், ரூபாய் 500-க்குக் குறைவாக வரி கட்டுகிறவர்களுக்கு ரூபாய்க்கு 2 அணு வீதமும், அதற்கு மேற்பட்டுக் கட்டுகிறவர்களுக்கு ரூபாய்க்கு நான்கணு வீதமும் வரி விதிக்கப்படும் என்று சொன்னால் அதில் ஓரளவு நியாயம் இருக்கிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளலாம். ஆகவே இதுவிஷயமாக மீண்டும் புனராலோசனை செய்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

4-40
p.m.

“ சர்க்காருக்கு வரவு செலவுத் திட்டத்தில் துண்டு விழுகிறதென்று சொன்னால் அவர்கள் ஏராளமாக மக்களுக்குப் பணத்தைச் செலவிட்டு வருகிறார்கள் என்பதால் அல்ல. இன்றைய தினம் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுடன் எண்ணிக்கைதான் மிக விரிவாகப் பெருகிவிட்டது. பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அரசாங்க காரியாலயத்தில் வேலை செய்தவர்களையும், இன்றையதினம் வேலை செய்து கொண்டிருப்பவர்களையும் கணக்கெடுத்தால் அது நன்கு புலனாகும். உதாரணமாக கோயமுத்தூரில் 1945-ம் வருஷத்திலே ஒரு கலெக்டர் இருந்தார். இன்றைக்கு டெப்டி கலெக்டர் சிரஸ்தார், தாசில்தார் போன்றவர்களின் எண்ணிக்கை மிக அதிகமாகப்

1st March 1955] [Sri K. N. Palanisami Gounder]

பெருகிவிட்டது. ஆந்திர பிரிந்துபோய்விட்டது என்றாலும் கூட சென்னை செக்ரடேரியட்டில் வேலை செய்துகொண்டிருக்கும் ஆட்களின் எண்ணிக்கை குறையவேயில்லை. அதிக ஆட்கள் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய எண்ணிக்கையைக் குறைத்தால் நாட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் உண்டாகும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த நாட்டில் பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் சர்க்கார் வேலை தரவேண்டுமென்று சொன்னால் அது முடியாத காரியமாகும். எங்கெங்கே உத்தியோகஸ்தர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்களோ அவர்களை எல்லாம் குறைக்க சர்க்கார் உடனடியாக ஒரு கமிட்டியை போட்டு பரிசீலனை செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தான் சர்க்காருடைய செலவினம் குறையும். அனாவசியமாக விவசாயிகளின்மீது புதிய வரியைப் போட அவசியம் இருக்காது. ஆகவே சர்க்கார் அதிகாரிகளுடைய எண்ணிக்கையைக் குறைக்க முன்வரவேண்டும். ஜில்லாக் களிலுள்ள அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கையைக் குறைப்பதோடு நகரங்களிலுள்ள போலீஸ் அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கையையும் குறைக்க முன்வரவேண்டும். குறிப்பாக தீ அணைக்கும் படையினர் என்று எங்கு பார்த்தாலும் பல போலீஸ்காரர்களை காலையிலிருந்து சாயந்திரம் வரை வேலை என்றும் இல்லாமலேயே உட்கார்ந்திருக்க வைத்திருக்கிறார்கள். எல்லாஸ்தாபனங்களும் இன்ஷூரன்ஸ் செய்து கொண்டிருக்கிறது. விபத்தில் அந்தக் கம்பெனிகளுக்கு ஏதாவது சேதம் ஏற்பட்டால் ஏற்படும் நஷ்டத்தை இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனிகள் கொடுக்கப்போகிறார்கள். அப்படி இருக்கும் போது அந்தக் கம்பெனிகள் இந்த தீ அணைக்கும் படையினருக்குச் செலவாகும் தொகையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னால் சரியாக இருக்கும். அதைவிட்டு சர்க்காரே தங்களுடைய செலவில் ஏராளமாக இந்த ஸ்தாபனங்களை அங்கங்கே வைத்திருக்கிறார்கள். கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் மாத்திரம் நான்கைந்து இடங்களில் இந்த ஸ்தாபனம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்காக இருபது இருபத்தைந்து லட்சம் ரூபாய்க்குமேல் செலவாகிறது. இவர்களுக்கு மூன்று நான்கு லாரிகள் வேறு கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படி சர்க்காருடைய பணம் அனாவசியமாகச் செலவானால் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் துண்டு விழாமல் என்ன செய்யும்? இந்தச் செலவினங்களை எல்லாம் குறைத்தால் நமது வரவு செலவுத் திட்டம் பற்றாக்குறை திட்டமாக இருக்காது, உபரித் திட்டமாகவே இருக்கும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“ முக்கியமாக இவ்வாண்டு கல்விக்காக இந்தச் சர்க்கார் பத்து கோடி ரூபாய் சொச்சம் ஒதுக்கியிருக்கிறது. எங்கு பார்த்தாலும் ஆரம்ப பள்ளிகளை மாத்திரம் ஸ்தாபிப்பதில் பிரயோஜனமில்லை. நிறைய கல்லூரிகளை ஏற்படுத்தவேண்டும். எனக்குத் தெரிந்த ஒருவரின் பையனை வைத்தியக் கல்லூரியில் சேர்க்கவேண்டுமென்று நானே மிகுந்த சிரமப்பட்டேன். ஆனால் முடியவில்லை. திருப்பூர் போன்ற ஆஸ்பத்திரிகளின் பெட் வசதியையும் அதிகரிக்கவில்லை. அன்றைக்கு என்ன வசதிகள் இருந்தனவோ அதே வசதிகள்தான் இன்றைக்கும் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. அதோடு இன்றையதினம் தேசிய அபிவிருத்தித் திட்டம், சமுதாய நலத் திட்டங்கள் எங்கு பார்த்தாலும் செய்யப்பட்டு வருவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் செய்கின்ற காரியங்கள் மிகக் குறைவு. செய்கிறதாகச் சொல்லப்படுகிற காரியங்கள்தான் மிக அதிகம். அம்மாதிரி திட்டங்கள் போடுப்போது ஆங்காங்குள்ள ஸ்தல எம்.எல்.ஏ.-க்கள் வேறு முக்கியஸ்தர்கள் ஆகியோரைக் கலந்துகொண்டே போடவேண்டும். இன்றையதினம் எடுத்துக் கொண்டால் கோயமுத்தூர் ஜில்லாக் கலெக்டரிடம் பத்து லட்சம் ரூபாயைக் கொடுத்துச் செலவு செய்ய சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்தப் பத்து லட்சம் ரூபாயை ஜில்லா போர்டு ஸ்தாபனம் செலவிட்டால் நன்றாக இருக்கும். அதை விட்டு ஜில்லாக் கலெக்டரின் இஷ்டப்படி செலவிடப் பட்டேண்டுமென்று சொன்னால் அது நியாயமாகாது. எங்கள் ஊருக்கு தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தின் கீழ் நடத்தப்பட்ட ஒரு கூட்டத்திற்கு கனம் பக்தவத்சலம் அவர்கள் வந்திருந்தார்கள். அந்த சமயத்தில் என்ன-என்ன காரியங்கள் செய்யப்பட்டு வந்திருக்கின்றன என்று சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ரிப்போர்ட்டில் உண்மையாகப் பார்த்தால் பாதிக்கச் செய்யப்படவில்லை. ஆகவே தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தின் கீழ் என்னென்ன வேலைகளை எடுத்துக்கொண்டு

[Sri K. N. Palanisami Gounder] [1st March 1955]

நடத்த விரும்புகிறார்களோ அந்தத் திட்டங்களுக்கு லோகல் எம்.எல்.ஏ., ஜில்லா போர்டு தலைவர்கள் ஆகியோரின் அங்கீகாரத்தை முதலிலேயே பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் பெயரால் செலவிடப்படும் பணத்தில்பதில் ஒரு பங்கு கூட சரியான முறையில் மக்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய வகையில் செலவிடப்படவில்லை யென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். விவசாய மக்கள் கொடுக்கக் கூடிய பணத்தை வைத்துக்கொண்டு நகரங்களிலுள்ள மக்களுக்குத்தான் நாம் ஏராளமாகச் செலவிட்டு வருகிறோம். எந்த இலாக்காவில் இருக்கின்ற உத்தியோகஸ்தர்களும் சரியான முறையில் நடந்துகொள்வதேயில்லை. உதாரணமாக திருப்பூர் வாட்டர் சப்ளை எடுத்துக்கொண்டால் இதுவரையில் தக்க நடவடிக்கை எதுவுமே எடுக்கப்படவில்லை. சென்னைக்கும், பழனிக்குமே கடிகத் போய்க்கொண்டிருக்கிறதே தவிர இது விஷயத்தில் துரிதமான நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்கப்படவில்லை.

“அடுத்தபடியாக ஸ்தல ஸ்தாபனங்களைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். சில மாதங்களுக்கு முன்பு நமது சர்க்கார் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்கு இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் பண உதவி செய்ய வகை ஏற்படுத்தியிருப்பது பாராட்டவேண்டியதாகும். திருப்பூர் போன்ற சில இடங்களில் ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் பண வசதியின்றி குடிதண்ணீர் வசதியோ, மற்ற இதர வசதிகளோ செய்து கொடுக்க முடியாமல் இருக்கிறார்கள். ஆகவே சென்னை சர்க்கார் நகர சபைகளுக்கு 92 லட்சம் ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும் அல்லது இந்திய சர்க்கார் கொடுக்கும் கடனில் மூன்றில் ஒரு பகுதித் தொகையையாவது கொடுக்க முன்வரவேண்டும்.

“கடைசியாக நிலவரி போடுவதைப்பற்றி சர்க்கார் நன்கு யோசிக்க வேண்டும். நிலவரி போடுவதால் பெரிதும் விவசாயிகள் தான் பாதிக்கப் படுவார்கள். ஆகவே அதை நன்கு யோசிக்கவேண்டும். மின்சாரத்தைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை. மின்சார சப்ளையை சர்க்காரே எடுத்துக்கொள்ளப் போவதாகச் சொல்லி ஒரு சில நகரசபைகளிடமிருந்து உரிமையைத் தாங்கள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எடுத்துக்கொண்டால் எல்லா நகரசபையின் உரிமையும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிட்டால் இதுவரை எந்தந்த நகரசபைகளிடமிருந்து அந்த உரிமை பறிக்கப்பட்டதோ அந்தந்த நகரசபைகளுக்கு மறுபடியும் அந்த உரிமையைக் கொடுத்துவிடவேண்டும்.

“எனக்குப் பேச அனுமதி அளித்த தலைவருக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டு நான் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

4-50
p.m.

SRI S. NARSAPAYA :—“Mr. Deputy Chairman, Sir, the budget that has been presented to the House is a normal budget. There is nothing extraordinary about it. The deficit of Rs. 160 lakhs is not a serious matter. In any budget these days, in the very nature of things, there may not be anything dramatic or extraordinary. There is talk, when the taxation was confined only to two or three items, that it would have been possible for the Hon. Finance Minister to explore new avenues of taxation. But in the last two years, State after State has been exploring to get finances for their nation-building activities and they have been resorting to taxation by tapping all the available sources to get the necessary finance; therefore the only source left to find money this year is to increase the tax on any particular source that is already subsisting. Therefore I say in the very nature of things, there could be nothing dramatic or extraordinary about the budget for it is only the question of putting figures of income and expenditure; so there is nothing that could be expected to emanate as dramatic from

1st March 1955] [Sri S. Narsapaya]

the budget, once we get hold of the idea judged from the nature of things, that the State as such has practically covered all sources of revenue and the only goal left to them for getting further money was to increase the tax already existing.

“ But I should certainly like to congratulate the Government on their bold policy with regard to education, in their having ordered that education up to III Form would be free to all children without caste, colour or creed, the income of whose parents is below Rs. 1,200 a year. After all when the question is to give free education to all without caste, creed or colour and when 80 per cent of the children are covered by means of the stipulation that only those children the income of whose parents falls below Rs. 1,200 per year would be given free concession, I think it would have been laudable had the Government exempted the remaining 15 or 20 per cent of children also whose parents come under the category of rich, viz., those earning more than Rs. 1,200 a year. If Madras had exempted the remaining 15 to 20 per cent of children and had made education free to one and all without exception, Madras State would have the unique distinction of giving free primary education to one and all. I suggest it to the Hon. Minister for Education to see whether this could be possible, viz., of giving education free to one and all.”

SRI E. H. PARAMESWARAN :—“ Only those who could afford to pay, viz., persons earning more than Rs. 1,200 are now asked to pay.”

SRI S. NARSAPAYA :—“ I should like to inform the hon. Member Mr. E. H. Parameswaran that when it comes to a question of the State providing free education for 80 per cent of the children till, Form III leaving only the comparatively small percentage of 20, no question of ‘ asking only those who could afford to pay ’ comes. The whole expenditure on education is not going to be met by the contribution of ‘ those who could afford to pay ’. When there is the education tax on those who could afford to pay, I do not think there could be any difficulty in including those 20 per cent of the children also whose parents earn more than Rs. 1,200 annually and providing free education up to III Form to one and all. I do hope the Hon. Minister for Finance will consider what I have said and if possible try to implement it and thus give Madras the unique distinction of having provided free education up to III Form to one and all.

“ The entire provision for ‘ education ’ is Rs. 10 crores. That means on the subject of ‘ education ’ one-fourth of the entire revenue of the State (which is Rs. 47 crores) is being spent. Elementary education which is the concern of local bodies has not succeeded to the extent desired because of the want of adequate finances of the local bodies. I do not agree with Mr. K. Bhashyam that the Finance Minister should not be burdened with any other portfolio than finance and that he must be the watch-dog so that

[Sri S. Narsapaya] [1st March 1955]

he may allot to each particular department what he thinks fit, consistent with the work which that department has got to do. On the other hand, I would suggest that the Finance Minister should be put in charge of each portfolio each year."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" I do not think the hon. Member is paying me any compliment." (Laughter.)

SRI M. P. GOVINDA MENON :—" I would suggest district-war allotment so that the case for Malabar may not be overlooked." (Laughter.)

SRI S. NARSAPAYA :—" So far as the new taxation proposals are concerned, the land tax is going to be increased. As I said in the very beginning, it is difficult to tap any new source of taxation. The only thing left is to increase the existing source of taxation and as such land tax is now sought to be increased. Criticism has been levelled against the increase in the land tax. But we have got to see the purpose for which this tax is increased. It is going to be disbursed to the local bodies. The Hon. Leader of the House has correctly said that the local bodies are the weakest link in our administration. That is because of want of finance. It is absolutely essential for the Government to strengthen the finances of local bodies. Government should take a decision on the matter whether the local bodies are required or not. Local bodies have been constituted during the British days in India for the purpose of training people towards self-Government. If it is felt in independent India that it is not necessary to train people in self-government, then local bodies need not be there. But if local bodies are to be continued, then it is absolutely necessary that their finances must be properly strengthened. I was sorry to hear some of my friends remarking whether the local bodies were functioning properly. Sri Raza Khan went to the extent of asking whether the district boards were functioning properly and spending moneys properly. He said that the education cess was being levied, but still they had not opened libraries, etc. Evidently there is confusion here. So far as education cess is concerned, every district board is utilizing the education cess for spreading education. As the cess is not quite sufficient, the Government are paying much more than the education cess to the local bodies for purposes of promoting education. As regards the library cess, the municipalities, as agents of the Government, collect the cess, and they make over the entire cess to the Library authority. It is the Library authority that has got to open libraries in the various places. The district boards and municipalities that are functioning to-day are really functioning properly and well. It would be wrong to say that they are not functioning well and that they do not deserve any monetary help. On the other hand, it is because of the want of finance they are not able to do anything more.

" Sir, much has been said against the levy of a flat surcharge of 2 annas in the rupee on land revenue. It was stated that there was already heavy taxation on land, and that this surcharge would be the

1st March 1955]

[Sri S. Narsapaya]

last straw to break the camel's back. This is not correct. Land tax is imposed on the people on the basis that the State is entitled to a certain share of the produce of the land. The produce of the land was converted in terms of money years back when the agricultural produce was at a very low figure. Now during the last one or two years, the prices of agricultural produce have fallen. But this is nothing compared to the prices prevailing at the time the land tax was fixed. When we compare the prices of produce at the time the land tax was fixed and now, it will no doubt be seen that prices have increased by three times. Of course people will say that expenditure also has increased. But that is no argument, because it is the share of the produce which the Government are entitled to, and which has been commuted into money. If a levy of two annas in the rupee is made on land revenue for a very good purpose, I do not think the landholder can complain. Even here I say that the Government are not very anxious to increase the tax. It is only as a last resort that the Government propose to levy this surcharge on land revenue. After all it is only a budget proposal. A Bill for the levy of this surcharge may or may not be brought forward. If the Finance Minister finds that he can lay his hand on any other money for this purpose, he may not bring forward a Bill. If it is not possible to get this money from other sources, he may bring forward a Bill for levying the surcharge of two annas in the rupee on land revenue.

“ Sir, coming to my own district, I say that I do not have that feeling of frustration or sorrow which Mr. Govinda Menon had. He used very harsh words against Government. But I will be wrong if I do not state that the Government could have dealt with my district more leniently. They could have been more generous. During the last one or two years, there has been a feeling that South Kanara anyhow will go out of this State after the reorganization of the States. There was also the feeling that after all the people of South Kanara were bound to go out of this State. It may be that they have to go out of this State after some time. But so long as we are here in this State, we have been here for the last 150 years—we must be treated well. After all we are going. We will be going in a year or two. But so long as we are here, I appeal to my Tamil friends to treat us well. Let them not give room for the feeling that we are unwanted people.

“ Much was said about rural electrification and irrigation. The Leader of the House said that Rs. 19 crores were being spent on rural electrification and irrigation. When I heard this huge sum that is going to be spent on the village side for electrification and for installing pumpsets, I felt like a poor relation in the house of a rich man where festivities were going on, and where women were decking themselves with jewels and saris, and men decking themselves with good clothes. A poor relation has only to look on. He has nothing for himself. In the same way, nothing out of this Rs. 19 crores will go either to South Kanara or possibly to Malabar. There is absolutely no hope for us. It is perfectly true that there

[Sri S. Narsapaya]

[1st March 1955]

is no major work of irrigation in South Kanara. The Leader of the House said that all the water sources had been tapped already, and that therefore there was no further water source for executing any major irrigation work. South Kanara has about one hundred and fifty inches of rainfall every year for four months, which is washed away into the Arabian Sea leaving the land dry. During the remaining eight months of the year, there is vast scope for minor irrigation. During the Grow More Food days, a number of minor irrigation projects had been investigated. Estimates and plans were also prepared. But as soon as the Grow More Food campaign came to a close, these minor irrigation works were given up. I would appeal to the Government to take up these minor irrigation works. Under the Irrigation head, about Rs. 128 lakhs has been set apart for special work. I appeal to Government—even now it is not too late—to divert a small percentage of that money for minor irrigation works which have been investigated and for which plans and estimates had already been prepared. They could be executed without any difficulty.

“So far as rural electrification scheme is concerned, I have to warmly congratulate the Government on the expeditious manner in which the line from Jog Falls has been constructed. In about nine months’ time, we have to receive power from Mysore Government. At the same time, it is absolutely necessary in a place like South Kanara, where there is no scope for major irrigation works and where the entire thing has to be attended to by lift irrigation either from rivers or tanks or streams, rural electrification work has to be taken up. For this purpose, the work of laying distributing lines to take electricity to all the villages has to be taken up and finished in about 15 months’ time.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—“It is mere speculation.”

SRI S. NARSAPAYA:—“It is no speculation so far as the Madras State is concerned. The work will be completed in about 12 months.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—“We are thinking of our dead capital. We do not know when the Mysore Government will give power.”

SRI S. NARSAPAYA:—“So far as Mysore is concerned, we had correspondence with the Hon. the Minister for Electricity there, Mr. Nagana Gowd. He has assured us that his Government will expeditiously work for the reason. . . (Interruption.) It cannot be correct. We were assured that within 12 months or 15 months we will be given power. What is more? We were told that the delivery of power would be from Hulikal. Last time when we went to Hubli, we actually saw the towers being erected between Shimoga and Hulikal. In these circumstances, it is absolutely necessary that, when actually power comes, rural electrification work is taken up. For this purpose, provision should be made in the budget. If the Hon. the Minister for Finance and the Hon. the Minister for

1st March 1955]

[Sri S. Narsapaya]

Industries have any doubt as to the time at which Mysore will supply power, I would request them to use their good offices and request the Mysore Government to give power immediately on the plea that we have already spent lakhs of rupees and that amount is now a dead capital. They must ask the Government of Mysore to supply power immediately. When such a request goes from the Hon. Ministers of the Madras Government, it will have all the strength behind it, and I do not think the Mysore Government will in any manner delay supply, especially when a request comes from the Madras Government. Once again I appeal to the Government”

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—“ If Mysore had responded to the request of the Madras Government in time, friends from South Kanara should have been enjoying electric power for the last three or four years.”

SRI S. NARSAPAYA :—“ Sir, we are fully aware of the initial reluctance of the Mysore Government to give power. In fact when Mr. Ranga Reddi was the Minister, some of us legislators went to Mysore to prevail upon the Mysore Government.”

DEPUTY CHAIRMAN :—“ Will it be in order to speak anything about other Governments here? ”

SRI S. NARSAPAYA :—“ We are not criticizing that Government. It is only a statement of fact. There is this controversy between the Madras Government and the Mysore Government. We do not propose to criticize that Government. Some of us went to Mysore to prevail upon the Ministers of the Government of Mysore to agree to sign the agreement. We are fully aware of the difficulties we had and the difficulty the Government of Madras had. We are aware of the interest taken by the Government of Mysore to supply electricity to South Kanara from Mysore. I do not mean to say that the Madras Government have in any manner been delaying the matter or have been unwilling to help South Kanara in this respect. But if this is done, so far as Mysore is concerned, even they will get income. Within twelve or fifteen months, we can get power and within that time it is better to see that we develop the possibility of rural electrification also. Therefore, electric lines in the villages should even now be laid. 5-10 P.M.

“ Then, so far as public health is concerned, we have got the Mangalore Water-supply Scheme and we are really thankful to the Government for having sanctioned a few days back extra staff for expediting the execution of the scheme. But along with water-supply, drainage facility is also absolutely essential. In Mangalore, the incidence of filariasis is possibly the highest in the State. In the recent investigation conducted by the Government, it was found that as much as 25 per cent of the people had been infected. Unless a drainage scheme is also taken up side by side with the water-supply scheme, the incidence of filariasis may even increase. Therefore,

[Sri S. Narsapaya]

[1st March 1955]

I appeal to the Government to take up at least the investigation and preparation of plans and estimates for a drainage scheme at present and use their good offices to see that that scheme is included in the second Five-Year Plan. Water-supply is only a part of our problem. The main problem is that of drainage. Therefore, if a drainage scheme is executed at least during the period of the second Five-Year Plan, the city will be healthier and for that purpose, investigation of a scheme and preparation of plans and estimates are necessary. I request the Government to do that work at least immediately.

“ The Headquarters Hospital in Mangalore has been upgraded. But it is part of a bigger scheme whereunder both the hospitals—the Women’s Hospital and the Men’s Hospital—are to be upgraded. But I am sorry to note that in the next year’s Budget no provision has been made for further expansion. As I said, the upgrading of the headquarters hospital is part of a bigger scheme. One-third of the money necessary has already been spent. We were hoping that the work of expansion would be continued. But, unfortunately, in the next year’s Budget no provision has been made for any further expansion of the hospital which is absolutely necessary.

“ So far as the taluk headquarters hospitals are concerned, they are in a sorrowful condition. Except in Mangalore and Udipi, all the hospitals in other places are not at all in a good condition. I request the Government to improve the condition of the taluk headquarters hospital also. In this connexion, I have got one thing to say. The hon. Gentleman Sri Govinda Menon was yesterday saying that there was not even a Minister representing Malabar and that there was no possibility of ventilating the grievances of the Malabar people and making representations through the Minister representing Malabar. But having a Minister hailing from Malabar alone would not be of much use. Now, we have the Hon. Sri A. B. Shetty. He is a Minister; he is a perfect gentleman. He does not like even a suggestion to be made that he is partial to a district. So, it is rather a handicap than a help to have a Minister hailing from one’s area. In fact, when the hon. Member Dr. Srinivasan questioned the propriety of sending radium to the hospital at Mangalore on the ground that the bed-strength in that hospital was not as much as in Madurai or Tiruchirappalli, the Hon. A. B. Shetty was not fighting, if I may say so, so far as South Kanara was concerned. Being a doctor, Dr. Srinivasan should have known that the use of radium does not depend upon the bed-strength of the hospital. The existence of 600 or 700 beds in a hospital does not indicate that there is necessity for radium in that hospital. Similarly, the fact that there are only about 200 beds in the Mangalore hospital does not show that radium is not necessary there. The Hon. Sri Shetty was questioned why radium was sent to the Mangalore hospital wherein there were only about 160 or 200 beds and not to another hospital wherein there were about 600 beds. When such questions are put, the Hon. Sri Shetty is rather reluctant to fight for the cause of South

1st March 1955]

[Sri S. Narsapaya]

Kanara. So, I want to tell the hon. Gentleman Sri Govinda Menon that he need not be sorry that there is no Minister hailing from Malabar in the Cabinet. He can get his work done even without having a Minister hailing from Malabar."

(At this stage, Mr. Chairman resumed the Chair.)

SRI A. M. ALLAPICHAJ :—" It will be good not to refer to any particular district in regard to these matters."

SRI S. NARSAPAYA :—" Such of the Hon. Ministers and hon. Members as have come to South Kanara know that the main problem of South Kanara is that of transport and communications. We have got innumerable streams which have got to be bridged and before there could be good roads, a lot of money has to be spent because there is a heavy rainfall in our area. Under ' Civil Works ' a lot of work has been shown as relating to South Kanara. There are several pages relating to this subject in the book given to us. But the Hon. the Finance Minister has pointed out in his speech that all these works will be on the West Coast Road running from Bombay to Cape Camorin. The Government of India have agreed to meet the full cost of these works. This Government are not going to spend even a single pie . . . "

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—" Unless this Government agreed to that, it would not be possible for the Government of India to spend all the money on South Kanara and this State Government could have very well objected to that and insisted on the amount that was available with the Government of India being distributed among the various districts. We did not do that. I have no doubt that the hon. Member will appreciate that."

SRI S. NARSAPAYA :—" Money is not spent on South Kanara because South Kanara asks for it. The proposed road is one which connects Cape Camorin with Bombay. It is a National Highway. Originally, the idea was that the State Government should meet half the cost of the work and the Central Government the other half. The road passes not through Malabar and South Kanara alone. It passes through the Travancore-Cochin and Bombay States also. All the States had agreed that they would contribute half the cost of the work. It was on that basis that the work was to be started. But later on, evidently, the Central Government suggested that the entire cost would be borne by them. This has been made clear in the speech of the Hon. the Finance Minister. What I want to point out is that all the money to be spent on bridges and roads in South Kanara is going to be given by the Union Government and not by the State Government. But it does not matter to us wherefrom the money comes. However, the Hon. the Minister and the Government know that the problem of communications is one of the main problems of the district. Since the whole cost of the construction of the West Coast Road is to be borne by the Central Government, our Government have saved about Rs. 1.5 crores, being half its cost. I request that a small portion of this saving,

[Sri S. Narsapaya]

[1st March 1955]

at least Rs. 10 lakhs, may be diverted to South Kanara for improvement of communications. I may also point out that the South Kanara District Board is chronically deficit financially. An extent of about 800 miles of road is within the jurisdiction of the South Kanara District Board. But not even a single bridge or culvert has been repaired by the district board for the last four or five years. The reason is that there is no finance. If the Madras Government will generously sanction about Rs. 10 lakhs to South Kanara for the execution of the various schemes which the district board has undertaken and investigated and for which sanction has been accorded but the execution of which has been held up for want of money, we will be very grateful.

“ So far as electricity is concerned, I do not know what the policy of the Government in regard to the companies that are already existing is. I do not know whether they are going to nationalise and acquire those companies or whether they are going to allow them to function for some more time. But anyhow, it is proper and necessary that the Government should come to some definite decision in regard to this matter and tell the companies where they stand. I am saying this because for the last two or three years the company which has been supplying electricity to Mangalore refuses to spend even a pie on the erection of a pole. The authorities of the company say, ‘ The company is going to be acquired by the Government. So, we are not prepared to spend now.’ There is a polytechnic outside the limit of the Mangalore town. The Government have spent a considerable sum on it. A hospital and a workshop are attached to it. Electricity is absolutely necessary for carrying on its functions. For want of electricity, the workshop cannot function. There is a Tuberculosis Sanatorium within four or five miles of Mangalore. It is proposed to construct a bridge to reach that sanatorium. There is no electricity there. It is absolutely necessary that the Government must look into the matter at a very early date. When we approach the company, they say that they are not prepared to do anything in the matter because of the present uncertain conditions. They are not willing to incur any capital expenditure. It is better that the Government kindly make up their mind as to whether they want to acquire the company or not. If they want to acquire it, let them do so immediately. If, however, they are not prepared to do so immediately, at least let them say that for five more years the Government will not acquire the company. If this is done the Mangalore Electric Supply Company will definitely know where they stand and will come forward to do what they can in the matter. With these few observations, I once again congratulate the Hon. the Minister for Finance on the budget that he has presented, especially on his move in giving educational concessions to the poor students.”

5-20
p.m.

* SRI A. M. ALLAPICHAJ :—“ Mr. Chairman, it is clear from the budget that our Government are determined to do good to our people however much the resources may be limited. Some time back when we were under foreign domination, we fought

1st March 1955] [Sri A. M. Allapichai]

against the Britishers as the majority of our people were suffering on account of acute poverty and ever so many other disabilities. This was one of the chief reasons for our fighting against the Britishers. We are moving fast and faster than many people might have expected us to. Yet, the nation has a right to ask our Ministers, our Government and our great political parties to move faster and faster. One point is quite clear. However fast we have been moving, we have to admit that we have not yet solved the problem of poverty. Because, large numbers of our people are even to-day very poor. Sir, I am not making any biting criticism against the Government. I know very well that our Government at the present time are doing all that is possible. I only beg to submit that we have to bear in mind that we have to move faster and faster.

“ Sir, to-day the prices of foodgrains are falling. On page 16 of the nice budget speech of the Hon. the Minister for Finance, there is one significant sentence touching this subject. To check the falling prices what should be done is stated by the Hon. Finance Minister in this sentence. This is what he says: ‘ One means by which the Government can push up agricultural prices is by increased spending in the public sector and thereby placing new purchasing power in the hands of the people, and I am sure the Union Finance Minister is considering this question in all its aspects.’ So, it is clear that though the prices of grains are falling, our people are not in a position to purchase the grains as they are very poor. Again, this is due to unemployment. For this I do not find fault with the Government. Anyhow, these are the facts which we have to bear in mind. Sometime back, we were told that in the whole country there were more than 6 lakhs of educated unemployed people. If we take the uneducated unemployed also into account, it will be a very huge figure indeed. It will be lakhs and lakhs. We can no doubt solve this problem in course of time. However, the Government must be courageous enough to tackle this problem. Sometimes we want that the standard of living of our people must go up.”

DR. V. K. JOHN :—“ Why sometimes only? ”

* SRI A. M. ALLAPICHAJ :—“ I am sure my hon. Friend Dr. John is going to speak after me. Then he may say whatever he wishes to say. Sir, we have to bear one point in mind. Our country is a very poor country. There are no doubt a few rich men. Barring a few of them we can describe our countrymen in this fashion. Our countrymen are poor, poorer and poorest. We can very correctly describe them like that. Whenever we want to do some good to our people, we have to place some burden on the poor to help the poorer sections and some burden on the poorer people to help the poorest ones. That is the present position in which we are placed. Now, when the Government come forward with certain taxation proposals, immediately, some people ask, ‘ Why should the Government introduce this tax? ’ Well, how can the Government carry on their work without taxing people?

[Sri A. M. Allapichai]

[1st March 1955]

“ There is another point to which I wish to make a reference. I have always been telling in this House that the Congress Party as such and the Congress Government as such are wedded to the middle path. We do not go to this extreme or the other extreme. We are neither capitalistic nor communistic. Ours is the middle path. We do not believe in violence. If our party were to believe in violence, things would have been different. I reiterate that we do not believe in violence. We are firmly convinced that it is bad from every point of view. Therefore, the only legitimate way in which we can improve the standards of the poorest men is to tax . . . (Interruption.) Yes, to help the poorer and poorest men if it is necessary to tax the poor men, we have to do it.”

DR. V. K. JOHN :—“ According to the hon. Member, one way of saving the poor man is to tax him ! ”

* SRI A. M. ALLAPICHAJ :—“ As I said, my Friend Dr. John may say whatever he wishes to say when he gets a chance to speak. Sir, I would like to put the matter in this way. Take the case of a hospital. When a rich man goes there as a patient, he is asked to pay some charges. But, when a poor patient goes there, nothing is asked of him. So also in the matter of taxation, we have to tax the rich people who can afford to pay and not the poor who cannot afford to pay. The number of the poor people in the State is very large indeed. We have to raise them up from their poverty. How can we do it without taxing those who can afford to pay? As far as the surcharge on land revenue is concerned, some people ask, why it should be collected. The Government have to get a sum of Rs. 75 lakhs. How else can they get this amount? In this case, the people who are going to be taxed have some land of their own. So there is no reason for any complaint. Now, the Government are going to spend a sum of Rs. 50 lakhs in giving full-fee concessions to all poor students. So the Government are quite justified in their taxation measures.

5-30
p.m.

“ Now I shall come to Prohibition. Sir, it has now become a fashion to say that Prohibition has failed or that it is not working properly. It is, I think, an exaggeration to say so. If we are to judge the success of an Act by the number of convictions under that Act, then it would be very wrong. Take, for example, the Indian Penal Code. It has been in existence for the last so many years and yet there are so many cases of murder, dacoity, robbery, cheating, etc., in the country to-day. Can we say that the Indian Penal Code does not work on this account? The only thing to do is to try to improve the character of our people. Most of the Members of this House may not know that all offenders against Prohibition are not ex-toddy tappers. Some of them may carry on illicit distillation. But mostly they are those who once upon a time were indulging in all sorts of criminal acts. When these people found that it was easier to make illicit distillation of arrack, etc., and sell them at a profit, they began to take to it as their profession. They have preferred this to robbery, theft, etc.”

1st March 1955]

DR. V. K. JOHN :—" May I remind the hon. Member that the Ramamurthi Committee found that Prohibition was to prohibit? "

* SRI A. M. ALLAPICHAJ :—" I know he has said like that. But if the hon. Member wishes to know something about the working of Prohibition in this State, I can give him lot of information. It is the professional cheats and criminals that have taken to this work. Sir, I mean no reflection on the Department when I say that if our Police Department makes up its mind to ruthlessly put down the offenders, easily the problem of illicit distillation can be solved. I know there are some difficulties in carrying on the administration of the State. If the Police people take a little more interest, Prohibition can be enforced more effectively. Then, Sir, if we want to know whether Prohibition is a success or not, we must ask the women in the villages. They will tell you whether it has succeeded or not. Now, Sir, even granting that there is some force in the argument of the Opposition that addicts always manage to get drinks, I say, we have saved the children of future generations from this drink evil. This is a very good thing that the Congress Government have done. Sometimes, Sir, we talk in a lighthearted fashion and ask: ' Why should this Government lose several crores of rupees on account of Prohibition; we can do much constructive work with this revenue.' They do not hesitate to think even for a second from whom this money was being got. Sir, this is ill-gotten money; it is ' blood money.' We got what would otherwise have gone into the mouths of the poor children and women. We snatched it from the poor."

DR. V. K. JOHN :—" I suggest that you give them drinks free."

* SRI A. M. ALLAPICHAJ :—" I beg to submit, Sir, that Dr. John is too incorrigible. (Laughter.) That is our feeling.

" Sir, there is one more matter to which I wish to refer, and that is about the working of the Disciplinary Tribunals. I am not going to make any charge against them. But what I wish to point out is that the Government servant does not cease to be a citizen of this country merely because he is a Government servant. When a citizen commits an offence, how is he dealt with under the law? Suppose an ordinary person is charged with corruption. The Police at once investigates the case and after various formalities are gone through, he is brought before the magistrate. The magistrate then hears evidence according to the Indian Evidence Act and the Criminal Procedure Code. Then, if he finds the man guilty, he convicts him. Otherwise, he is let off. Why should the Government think that the Indian Evidence Act and the Criminal Procedure Code exist for nothing? It is due to our wisdom that we were able to produce the Indian Evidence Act. The evidence let in is always tested by the Court and the whole trial is in accordance with the Criminal Procedure Code. But as far as the Tribunal is concerned, it is not bound either by the

[Sri A. M. Allapichai]

[1st March 1955]

Indian Evidence Act or by the Criminal Procedure Code. It is not even bound by the decisions of the High Court. I am not given to exaggeration. What I say is what happens. No doubt, the Tribunal may have some procedure of its own."

DR. V. K. JOHN :—" In this matter, is the hon. Member supporting the Government? "

* SRI A. M. ALLAPICHAI :—" I am supporting the Government." (Laughter.)

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" He is giving a suggestion."

* SRI A. M. ALLAPICHAI :—" What I say is, merely because one happens to be a Government servant and merely because there is some suspicion about one's conduct, should one be kicked off? That is not correct. Congress stands for high principles. The law governing the work of the Tribunal is not of our making. Therefore it is that I wish to bring this to the notice of the Government. Every man must be tried properly. Give the Government servant a chance to defend himself. If then, he is found guilty, punish him. That is all what I wish to say. With these words, Sir, I support the Budget proposals."

5-40
p.m.

SRI N. ANNAMALAI PILLAI :—" கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றையதினம் நம்முன்னே நமது அரசாங்கம் சமர்ப்பித்திருக்கிற வரவு செலவு திட்டத்தை மிக சந்தோஷத்துடன் வரவேற்கிறேன். கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் இந்த திட்டத்தை சமர்ப்பிக்கும் பேறு பெற்றது அவர்கள் செய்த பாக்கியம்தான் என்று சொல்லவேண்டும். நம்முடைய வாழ்விலேயே புனிதமான ஒரு துறையிலே காலவைத்திருக்கிறோம். அரசாங்கம் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த வரவு செலவு திட்டத்தை எல்லோரும் வரவேற்று எல்லோரும் தங்களுடைய ஆதரவை கொடுத்து பேசியது நமக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்தை அளிக்கிறது. ஆனால் நேற்றைய தினம் கனம் ஸ்ரீ கோவிந்த மேனன் இந்த வரவு செலவு திட்டத்தைக் கூவம் ஆற்றிலே போடவேண்டுமென்று சொன்னார். அவர் சொன்னபடி, இது கூவம் ஆற்றிலே போடவேண்டிய ஒரு திட்டம்தான் என்று சற்று சிந்தித்துப் பார்ப்பரேயானால், அவர் இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்க மாட்டார். அவர்கள் வேண்டுமானால் மேற்கு சமுத்திரக்கரைக்கு போய் சேரலாம், அதை யாரும் ஆட்சேபிக்கவில்லை. ஆனால் எல்லோராலும் போற்றப் படுகின்ற ஒரு வரவு செலவு திட்டத்தை கூவம் ஆற்றிலே போடவேண்டும் என்று சொல்வது வருத்தத்தைத்தான் உண்டுபண்ணுகிறது. உண்மையில் பார்க்கப்போனால் மலையாளத்தில் இருப்பவர்களுக்கு தமிழ்நாட்டில் இருக்கக் கூடிய நாங்கள் எவ்வளவோ காரியங்களைச் செய்திருக்கிறோம். கன்னடியருக்கு அன்பு காட்டியிருக்கிறோம், தெலுங்கருக்கும் அன்பு காட்டினோம், அடிபணிந்தோம். அப்படியிருந்தும் நம்மவரிடம் அவர்கள் பிரிந்துவிட்டார்கள். அதேமாதிரியாக மலையாளிகளை செலலப்பிள்ளைகள் மாதிரி நாம் பாராட்டுகிறோம். அப்படிப்பட்டவர்கள் இன்று எல்லாராலும் வரவேற்கத்தக்க ஒரு திட்டத்தை கூவம் ஆற்றிலே போடவேண்டும் என்று சொல்வது மிகவும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கிறது.

"இந்தத் திட்டத்தை சமர்ப்பிக்கும் பாக்கியம் நிதிமந்திரி அவர்களுக்கு கிடைத்தது. கனம் முதல் மந்திரி காமராஜர் காலத்திலேயே இந்த திட்டமானது தயாரிக்கப்பட்டு கொண்டுவந்தது எல்லோரையும் பிரமிக்கச் செய்திருந்தது. அதில் முக்கியமானது ஏழை பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி வசதி அளிப்பது. கஞ்சிவரதப்பா என்றால் எங்கே வரதப்பா என்பதாக ஏழைகள்

1st March 1955] [Sri N. Annamalai Pillai]

கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற காலத்தில் முதல் வகுப்பில் இருந்து 8-வது வகுப்பு வரையிலும் எல்லா ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கும் ஜாதி மத பாகுபாடின்றி இலவசக் கல்வி அளிப்பது போற்றத்தக்க விஷயமாகும். நமது ராஜ்யத்தில் முதலில் 5-வது வகுப்பு வரையிலும் கிராமங்களில் பள்ளிகள் ஏற்படுத்தினார்கள். அதற்குப் பிறகு மதிப்பிற்குரிய தலைவர் ராஜாஜி அவர்கள் காலத்தில் ஷிப்ட் சிஸ்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. இப்பொழுது எல்லோருக்கும் 8-வது வகுப்பு வரையிலும் இலவசக் கல்வி வசதி அளிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறாக படிப்படியாக கல்வி விஷயத்தில் முன்னேற்றம் அடைந்திருப்பதை நாம் போற்றுகிறோம். விவசாயிகள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு படிப்பு சொல்லிக்கொடுக்க முடியுமா என்று பார்க்கவேண்டும். அவர்கள் இருக்கும் நிலையில் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு சம்பளம் கொடுத்துப் படிப்பு சொல்லிக்கொடுப்பது என்பது சந்தேகிக்கவேண்டிய விஷயம். இந்தச் சமயத்தில் முதல் வகுப்பில் இருந்து 8-வது வகுப்பு வரையிலும் சம்பளமில்லாமல் கல்வி போதிப்பது போற்றத்தக்க விஷயமாகும். அவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு சம்பளம் கொடுக்க முடியாமல் சக்தியற்றிருக்கும் இந்தக் காலத்தில் நமது நிதி மந்திரி அவர்கள் இதைக் கொண்டுவந்து எல்லோரையும் ஆனந்தத்தில் மூழ்கவைத்திருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக இந்தக் கல்வியை போதிக்க பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. சாதாரணமாக ஒரு விவசாயி திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் தன் பிள்ளைக்கு மாதத்திற்கு நான்கை சம்பளம் கொடுக்கிறார் என்றாலும் வருஷத்திற்கு மூன்று ரூபாய் ஆகிறது. ஆனால் இப்பொழுது விவசாயிகளுக்குப் போடப்பட்டிருக்கும் வரி ஒரு விவசாயி வருஷத்திற்கு 14 அணுதான் கட்டவேண்டியவரும். ஆகவே இதுவல் விவசாயிகளுக்கு நன்மையே தவிர கெடுதல் ஒன்றும் இல்லை. இந்த வரியால் அவர்கள் ஒன்றும் பாதிக்கப்படமாட்டார்கள். அதனால் இந்த வரியைக் கொடுப்பதற்குத் தயங்கமாட்டார்கள். அவர்கள் ஆனந்தமாகக் கொடுப்பார்கள். உருவான ஒரு திட்டத்தைக் கொண்டுவந்ததை ஜனங்கள் பூராவும் வரவேற்கிறார்கள். கனம் காமராஜ் நாடார் முதல் மந்திரியாக இருக்கும் காலத்தில் கனம் சுப்ரமணியம் அவர்கள் இந்த அருமையான வரவு செலவுத் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்ததற்கு எல்லோரும் அவரை வரவேற்கிறார்கள், போற்றுகிறார்கள், வாழ்த்துகிறார்கள். இது சரித்திர பூர்வமாக பிரசித்திப்பெற்றுவீட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஜனங்கள் மிகவும் திருப்தியடைந்திருக்கிறார்கள். இந்த நல்ல காரியத்தை காமராஜர் காலத்திலேயே செய்திருப்பது மிகவும் திருப்தியை அளிக்கிறது. இந்தச் சபையில் சர்வகலாசாலத் தலைவர் ஸ்ரீ லக்ஷ்மணசாமி முதலியார் இருக்கிறார். பலதறைகளிலும் உத்தியோகம் வகித்த ஸ்ரீ நாராயணசாமி பிள்ளை இருக்கிறார், தமிழ் அறிஞர் கஜபதி நாயகர் இருக்கிறார். அவர்களுக்கு தமிழில் பேசவேண்டுமென்று ஆர்வம் இருக்கிறது. ஆனால் தொடர்பில் பழக்கம் சடுகாடும்மே என்று பழமொழிக்கு ஒத்தவாறு ஆங்கிலத்தில் சட்டம் படித்து ஆங்கிலத்திலேயே உத்தியோகம் வகித்துவிட்டு இப்பொழுது அவர்களுக்கு இருக்கும் தமிழ் ஆர்வத்தினால் ஒருவாறாக பேசமுற்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தச் சபையின் நடவடிக்கை பூராவையும் தமிழிலேயே நடத்தவேண்டுமென்று நாங்கள் பல நாளாகச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறோம். ஆனால் இதுவரையில் நாங்கள் சொல்வது எதையும் கேட்கவில்லை. எங்களுக்குப் புரியாத பாஷையில் மக்களுக்கு புரியாத பாஷையில் ரகசியமாகவே சபை நடவடிக்கை பூராவும் நடப்பதாகவே இருக்கிறது. தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு கௌரவம், தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு மதிப்பு ஏற்படவேண்டுமானால் எல்லாம் தமிழிலேயே நடக்கவேண்டும். ஆங்கிலம் கற்றவர்களே, ஆங்கிலத்தில் புலமை உள்ளவர்களே ஆட்சி பீடத்தில் இருக்கவேண்டுமென்று ஒரு சிலர் விரும்புகிறார்களா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். ஆங்கிலத்தை நாங்கள் விடமாட்டோம் என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தால் என்னைப் போன்ற தமிழர்கள் ஆட்சி பீடத்தில் எப்படி அமர்வது? நான் மந்திரியாக வரவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். ஆனால் ஆங்கிலத்தை விடமாட்டேன் என்று சொன்னால் நான் எப்படி மந்திரியாக வருவது என்று கேட்கிறேன்.”

5-50
p.m.

(At this stage the Deputy Chairman occupied the Chair.)

[1st March 1955]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—“கனம் அண்ணாமலை பிள்ளை அவர்கள் இன்னமும் ஏன் ஆங்கிலத்திலேயே கையெழுத்து போடுகிறார்கள் என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அவர் தமிழிலேயே கையெழுத்து போட ஆரம்பித்துவிட்டார்கள் என்றால் நாங்களும் சீக்கிரத்தில் அவரைப் பின்பற்ற வழியிருக்கும்.”

SRI N. ANNAMALAI PILLAI :—“நான் ஆங்கிலத்தில் கையெழுத்துப் போடுவதற்கு கற்றுக்கொடுத்த உபாத்யாயர் கனம் பக்தவத்சலம்தான். அவர் எங்களை ரொம்பவும் கீழே விட்டுவிட்டுப் போகக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் ஆங்கிலத்தில் கையெழுத்துப் போடுகிறேன். இன்றைக்கு நான் ஆங்கிலத்தில் கையெழுத்துப் போடுகிறேன் என்றாலும் அதற்குக் காரணம் என்னுடைய வாத்தியார் கனம் பக்தவத்சலம் அவர்கள் தான். அவர் தான் சிறையில் எனக்கு ஆங்கிலம் கற்றுக்கொடுத்தது. நாம் என்னதான் ஆங்கிலத்தில் இங்கே பேசினாலும்கூட அது மக்களுக்கு கொஞ்சம்கூடப் புரியாது. ‘எல்லோரும் ஓர் குலம், எல்லோரும் ஓர் இனம், எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்’, என்று கவிச்சரவர்த்தி பாரதியார் கூறி விட்டுச் சென்றார் என்றால் இந்நாட்டில் பிறந்த மக்கள் எல்லோரையும் எப்படி மன்னர்களாக்குவது என்பதுதான் பிரச்சனை. எல்லோரும் அரசியலில் பங்கெடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமானால் தமிழ் மொழியை ஆட்சி மொழியாக்கவேண்டும். ‘கண்ணீர் விட்டே வளர்த்தோம், சர்வேசா, இப் பயிரைக் கருக்கத் திருவுள்ளமோ’, என்று கிடைத்த சுதந்திரம் கை நழுவுப் போய்விடுமோ என்று பாரதி கண்ணீர்விட்டார். அதைப்போல இன்றையதினம் நம் நாட்டுக்குச் சய ஆட்சி கிடைத்தும், எல்லா மக்களும் அதை சேர்ந்து ஆள் வசதியின்றி ஒரு சிலர் மாதிரியே ஆளக்கூடிய வகையில் ஆங்கிலமிருப்பதால் அதை விட்டுவிட்டு தமிழையே ஆட்சி மொழியாக ஆக்கமாட்டார்களோ என்று கேட்க வேண்டியிருக்கிறது.

“கனம் கஜபதி நாயகரைப் போன்றவர்கள் ஆங்கிலத்திலேயே தனைத்து, மூழ்கி வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய செளகர்யங்களையெல்லாம் தேடிவைத்துக் கொண்டுவிட்டு இன்றைக்கு தமிழ் தமிழ் என்கிறார்களே தவிர இடையிடையே ஆங்கில மோகமும் பற்றிக்கொண்டு வருகிறது. அது எப்படியிருந்தாலும் உடனடியாக தமிழை ஆட்சிமொழியாக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தாற்போல் ஒரு முக்கியமான விஷயம். நம் நாட்டில் நரிக்குறவர்கள் என்கின்ற ஒரு கூட்டம் இருக்கிறது. அந்தக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எத்தனைபேர்கள் இருக்கிறார்கள்? எங்கெங்கு இருக்கிறார்கள் என்பதாகவெல்லாம் கணக்கெடுத்தார்களோ இல்லையோ தெரியவில்லை. அவர்கள் இன்றைய தினம் பிற்பட்ட இனத்தில் சேர்க்கப்படவில்லையானால் உடனடியாக அவர்களைப் பிற்பட்ட இனத்தில் சேர்த்துக்கொண்டாகவேண்டும். சில இடங்களில் இப்பொழுது தான் அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுத்து வருவதாக அறிகிறேன். எங்கள் ஜில்லாக் கலெக்டரிடம் சொல்லி ஓரிடத்தில் அவர்களுக்கு இடம் ஒதுக்கி நிரந்தரமாகக் குடியேற்றவேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்திருக்கிறோம். அதைப்போலவே ‘இருளர்’ என்று ஒரு கூட்டம் இருக்கிறது. அவர்கள் பல மகாநாடுகள் கூட்டினார்கள். அவர்களுக்கு ஒன்றும் விமோசனம் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அவர்களுக்கு நிலம் ஒதுக்குவதற்கும், வீடு கட்டிக்கொடுப்பதற்கும் தக்க ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டும்.

“கடைசியாக ஒரு வார்த்தை. இந்த ராஜ்யத்தில் போலீஸ் செலவு அதிகரிக்கவில்லை என்பதிலிருந்தே நாட்டில் அமைதி நிலவுகிறதென்று நன்றாகத் தெரியும். போலீஸ்காரர்கள் மிகத் திறமையாக வேலைசெய்து வருகிறார்கள். அவர்களையெல்லாம் மிகவும் பாராட்டவேண்டும். ஆனால் ஒரே ஒரு விஷயம். பஸ் டிரைவர்கள் குரங்குக் குல்லா மாதிரியாக ஒன்றைப் போட்டுக்கொள்ளவேண்டுமென்று உத்தரவுபோல் இருக்கிறது. நடுவழியில் யாராவது அம்மாதிரி டிரைவர் போட்டுக்கொண்டு போகவில்லை யென்றால் போலீஸ்காரர்கள் உடனே அப்படியே ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துச் செல்லுகிறார்கள். அதனால் பஸ்ஸில் உள்ள பிரயாணிகளுக்குத்தான்

1st March 1955] [Sri N. Annamalai Pillai]

கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. ஆகையினாலே நடுவழியில் பார்த்தாலும் பஸ் போகிற இடம் வரைக்கும் பின்தொடர்ந்துச் சென்று, பின்னர் ஸ்டேஷனுக்கு அவரை அழைத்துச் சென்றால் பிரயாணிக்குக் கஷ்டம் இருக்காது. அதோடு நகரங்களில் சிமிண்டு போடும் பணத்தைக் கொண்டு கிராமங்களுக்கு நல்ல சாலை போட்டுக்கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

DEPUTY CHAIRMAN :—“ The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.”

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

1. Report of the Madras Public Service Commission for the second half-year ending 31st March 1954. [Laid on the table of the House with reference to Article 323 (2) of the Constitution of India.]

2. Appropriation Accounts and Finance Accounts of the State of Madras for the year 1951-52 and the Audit Reports thereon.

